

lambda

3€

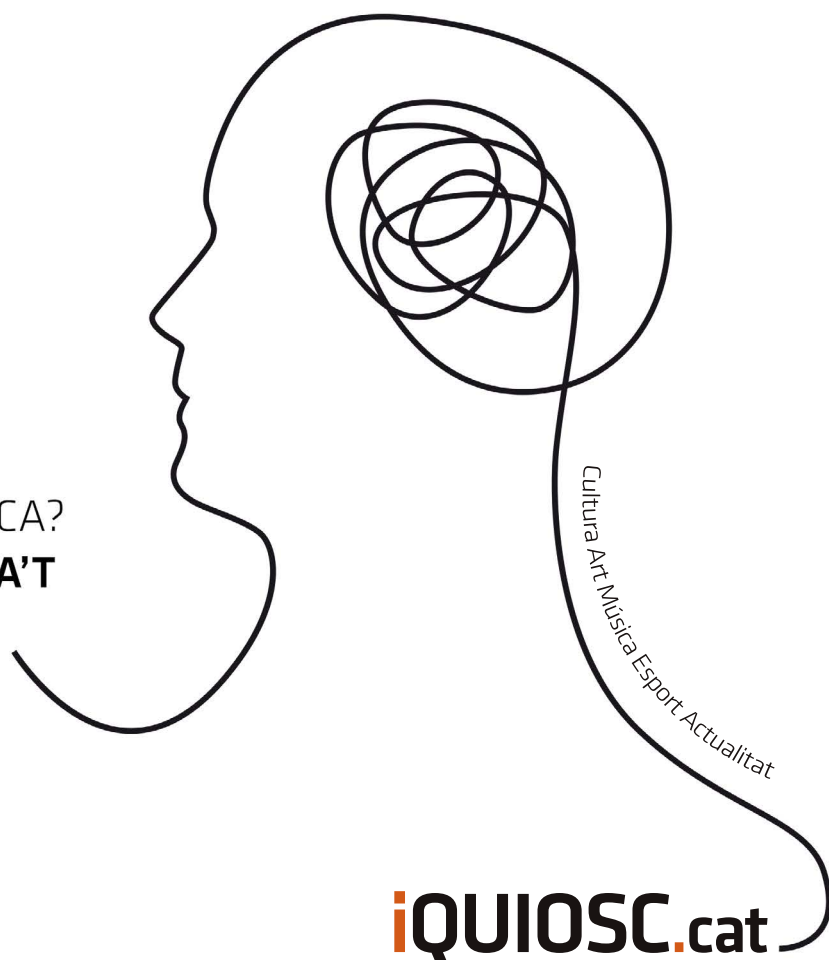

PETIT GRAN MOSAIC

INTERGENERACIONAL

Tessel·les que volen oferir una panoràmica sobre diferents generacions i maneres de viure de les persones LGTBIQ.

T'INTERESSA LA POLÍTICA?
L'ECONOMIA? **CONNECTA'T**

iQUIOSC.cat

Tot el que t'interessa, ho trobaràs a **iQUIOSC.cat**

iQUIOSC.cat és el quiosc digital amb la més àmplia oferta de mitjans de comunicació en català. Diaris, revistes, premsa comarcal de pagament i gratuïta al teu abast a **www.iquiosc.cat**

Descarrega't l'aplicació gratuïta* al teu mòbil o tauleta i emporta't amb tu més de 200 publicacions per llegir quan vulguis i on vulguis.

Els mitjans del país t'ho posen fàcil, fes-te d'**iQUIOSC.cat**

*App disponible per iPad/iPhone (iOS6 o superior) i Android (4.1 o superior)

lambda

Número 88

ESTIU 2020. Tercera època.

Editor: **Casal Lambda.**

Codirectors: **Javier Domínguez,**

Albert R. Dot i Abel Lacruz.

Equip de Redacció: **Ian Bermúdez,**

Vicent Canet, Javier Domínguez,

Felix Endrejat, Laura González, Toni R. Juncosa,

Abel Lacruz, Albert R. Dot, Carles Quesada,

Carlos Sanandrés i Rodolfo Vargas.

Persones col·laboradores: **Ignasi Blanch,**

Laia Casas, Carme Ferrero, Àuria Gómez,

David Heras, Alberto Morella, Maria Pujol,

Lidia Titos, Hao Wu, Jakub Wysocki.

Correcció: **Josep Pujol, Susanna Álvarez.**

Entitats col·laboradores: **APPEC (Associació de**

Publicacions Periòdiques en Català), Centre

de Documentació Armand de Fluvià, Centre

LGTBI de Barcelona, Llibreria Antinous,

Llibreria Còmplices, Mostra FIRE!!.

Fotografies de portada: **Alex Gallego.**

Disseny i maquetació: **Hector Aspano.**

Impressió: **Saxoprint.**

Dipòsit legal: B-42790-86

ISBN 0214-7890

lambda és una publicació del Casal Lambda.

lambda és la revista degana LGTBI dels Països Catalans i de l'Estat Espanyol.

lambda no comparteix necessàriament les opinions dels col·laboradors i de les col·laboradores expressades en els articles.

lambda agraeix rebre col·laboracions dels lectors/es. Ens podeu enviar les vostres propostes a través de correu electrònic a revista@lambdaweb.org

**Centre
LGTBI
Barcelona**

Carrer del Comte Borrell, 22

08015 Barcelona

Tel.: 938 80 51 11

Contacte i publicitat: revista@lambdaweb.org

www.lambda.cat

@CasalLambda

@CasalLambda

@casal_lambda

CONÈIXER-NOS

Vivim moments d'incertesa. La COVID-19 ha fet que bona part de la població ens haguéssim de tancar a casa amb la nostra parella, amb la companya de pis, amb els pares, o estar-nos tot sols amb els nostres pensaments, emocions, neures...i no ha resultat fàcil. Sovint hem recorregut a les tecnologies. Les plataformes de continguts audiovisuals ens han ajudat a evadir-nos, i les xarxes socials han estat una finestra al món. Però potser una de les coses més complicades d'aquest confinament –al què potser hi haurem de tornar– és que ens ha fet bregar amb qui som.

Explicar qui som i com som no és gens senzill. Per això, en aquest 88è número de Lambda volem oferir una panoràmica sobre diferents generacions i maneres de viure de les persones LGTBIQ. Sabem que caldria no una revista, sinó una enciclopèdia sencera per abastar-les totes. Així que simplement us presentem un petit mosaic fet amb algunes històries de persones homosexuals, bisexuals o transgènere de diferents generacions. Tessel·les que serveixen per a conèixer-nos una mica millor. A nosaltres, als que han vingut i als que vindran.

Finalment, una altra de les realitats que aquesta inèdita etapa que estem vivint ha posat sobre la taula i que no podem deixar passar és l'agreujament de la LGTBIfòbia durant el confinament. Moltes persones han hagut de conviure 24 hores al dia amb una família o un entorn hostils. I mentre això passava, alguns països europeus han experimentat un viratge cap a l'extrema dreta: a Polònia, l'ultraconservador PiS ha guanyat amb un discurs clarament homòfob; i a Perpinyà, l'ultradretà Reagrupament Nacional –comandat per Marine Le Pen– s'ha imposat i ha situat Louis Aliot al capdavant d'una alcaldia que ja era molt conservadora.

Amb l'esperança i el desig que la COVID-19 tingui aviat una vacuna o tractament que ens retorni la normalitat perduda, aquesta mostra intergeneracional LGTBIQ pretén ser un petit antídoto contra la ignorància i l'homofòbia. Malalties que encara semblen més difícils de guarir.

JAVIER DOMÍNGUEZ, ALBERT R. DOT i ABEL LACRUZ
Codirectors

Lambda pertany a l'Associació de Publicacions Periòdiques en Català

El Casal Lambda és una associació sense ànim de lucre, fundada l'any 1976, que treballa per la inclusió del fet homosexual en la nostra societat.

El Casal Lambda és membre del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya i del Consell de la Joventut de Barcelona.

El Casal Lambda és una entitat amb conveni amb l'Ajuntament de Barcelona, la Diputació de Barcelona i la Generalitat de Catalunya.

Participa al Casal Lambda!

Participa a les activitats

El Casal Lambda organitza activitats culturals i lúdiques prou diverses com per a que tothom pugui trobar-ne alguna d'interès.

Des de xerrades, debats i presentacions de llibres dins el marc; els divendres al Casal. Fins a la Mostra de Cinema Fire!! Però també visites culturals a exposicions o indrets destacats a sortides de muntanya senderistes i excursions. Sense oblidar tallers, festes i exposicions. I de manera puntual cursos de llenguatge de signes, tallers de ball i projeccions del Festival d'Eurovisió i si teniu esperit d'artista podeu concursar al Festigailesbià.

Segur que alguna d'elles encaixarà amb el què t'agrada. També trobaràs dies de reunions per a cadascun dels grups; joves, dones, tardor, bisexuals, sords, joves tutti frutti i més... De tot plegat en trobaràs informació a l'agenda mensual, al web i a les xarxes.

Participa com a voluntari/a

Totes les activitats i serveis del Casal són possibles gràcies a la col·laboració del voluntariat.

Pots ser de molta utilitat a: Servei d'Informació i atenció personal, Servei d'Acolliment, Centre de Documentació, Revista Lambda, Assessoria Jurídica i Assessoria Educativa.

Però també proposant i desenvolupant activitats, tallers i xerrades de tota mena. Igual prefereixes reservar-te uns dies a l'any i ajudar a desenvolupar la Mostra de Cinema Fire!!

Hi ha moltes maneres de col·laborar que et faran sentir part del nostre projecte i que et donaran una oportunitat de formació i d'enriquiment personal. Anima't i participa!

Participa com a soci/a

Ser soci o sòcia et dona la possibilitat de participar en les decisions importants. Per altra banda, implica un compromís amb una entitat històrica que continua lluitant contra l'homofòbia des de l'any 1976.

El suport econòmic dels nostres socis i sòcies es fonamental pel manteniment del Casal Lambda i dels serveis que s'ofereixen.

Hi ha diverses quotes i formes de pagament d'acord amb les possibilitats de cadascú; des d'una quota jove fins a la quota familiar.

Associar-se també et dona avantatges. Tant a les activitats i serveis del Casal Lambda com a diversos locals i establiments. També rebràs la revista Lambda puntualment al teu domicili. Per totes aquestes raons no ho dubtis i associa't!

M'agradaria col·laborar en

☐ Acolliment/Suport	☐ Comiss. d'Educació	☐ Activitats
☐ Informació	☐ Manteniment	☐ Altres.....
☐ Documentació	☐ Mostra de Cinema	
☐ Revista	☐ Comunicació	

SÍ, vull associar-me al casal lambda

Nom i cognoms:

Adreça:

Localitat: Codi Postal:

Data Naixement: Professió:

Telèfon: E-mail:

Pagant una quota mensual:

☐ Ordinària (9€)	☐ De suport (16€)	☐ De suport especial (40€)
☐ Patrocinadora (80€)	☐ Jove (3€)	☐ Familiar (12€)
☐ Directament cada semestre a la secretaria (març i setembre)		
☐ Mitjançant la domiciliació bancària dels rebuts: ☐ Trimestral ☐ Anual (11 mesos)		

(Els càrrecs es fan amb el nom d'Ajut Pedagògic)

Compte de Domiciliació:

Entitat	Oficina	Cil.	Número de compte

Banc o Caixa:

Adreça: Població: C.P.:

El **casal lambda** treballa des de l'any 1976 a Catalunya creant i transmetent referents positius amb l'objectiu d'aconseguir que les relacions LGTBI esdevinguin relacions sexuals i afectives plenament normalitzades. El **casal lambda** és un projecte obert al conjunt de la societat, i es nodreix de l'entusiasme, la flexibilitat i la creativitat de les persones compromeses voluntàriament amb les necessitats de gais, lesbianes, bisexuals i transsexuals i amb els drets humans en general.

Temple

DOSSIER

Joventut LGBTIQ

Pàg. 04

La revolució de les famílies

Pàg. 08

El Mirko i la Sílvia, un amor transformador

Pàg. 09

Viatge a la paternitat

Pàg. 10

Solter i amb molt de gust

Pàg. 11

De mare n'hi ha més d'una

Pàg. 12

Consultori

Pàg. 14

La gent gran LGBTIQ reclama visibilitat, atenció i serveis específics

Pàg. 16

JOVENTUT LGTBIQ

Segons la dita popular la joventut tot ho venç, però aquest col·lectiu encara avui ha d'enfrontar-se a situacions imposades per l'heteronormativitat que ha imperat durant segles. Es calcula que actualment a **Catalunya hi viuen aproximadament unes 124.102 persones LGTBIQ d'entre 15 i 30 anys**, segons dades extretes de l'IDESCAT. En aquest número hem volgut radiografiar com són, quines qüestions es plantegen i a quins reptes s'enfronten.

Per CARLOS SANANDRÉS

Diuen que la llibertat és un concepte eteri, que costa molt d'aconseguir i molt poc de perdre. Si preguntem a diferents generacions en quin punt es troba la joventut LGBTIQ en aquest 2020, obtindrem opinions de tot tipus. Hi ha qui pensa que és un moment dolç per a tota la comunitat, però hi ha qui també opina que el col·lectiu s'ha adormit i que, mica en mica, s'han anat perdent oportunitats en pro de la 'normalització', una paraula molt estimada per alguns i que aixeca ampolles entre els sectors més progressistes.

En aquest número de la revista *Lambda* volem fer un retrat robot de la joventut LGBTIQ catalana. És una tasca titànica, perquè de realitats n'hi ha tantes com persones, però volem esbossar les línies generals i per això hem dividit aquest pseudomapa en 4 apartats: família, amics (i escola), aspiracions i reptes. Quatre illes o marcs de referència on tothom es podrà sentir identificat, amb independència de la seva edat, ja que si el col·lectiu ha guanyat presència i drets en l'espai públic, encara queden moltes àrees on treballar.

“Parlar avui de LGTBifòbia en relació al bullying escolar se'ns queda curt per llegir la realitat, avui és molt més complexa”

—ABEL HUETE

FAMÍLIA

Segons dades del darrer eurobaròmetre, Espanya és el tercer país de la Unió Europea amb una major tolerància perquè les persones LGBTIQ obtinguin els mateixos drets que les persones i les parelles heterosexuales. Segons l'informe, el 91% de la societat hi està a favor, una xifra molt superior a la mitjana europea, que es situa al 76%. Tot i aquesta aparent obertura que indiquen els números, les relacions familiars continuen preocupant els joves, de fet, és un motiu de consulta o visita al centre de recursos de LGBTIQ de Barcelona. Com apunta el psicòleg i tècnic del Casal Lambda, **Mario Morillas**, les relacions intrafamiliars han canviat perquè “el model de família ha canviat en els últims anys. Provenim d'un model patriarcal on tot era molt estricte. Aquesta estructura segueix imperant, majoritàriament, però tot i l'augment de la tolerància, han aparegut tot un flux de noves aspiracions que ataquen i posen en qüestió aquest model heteropatriarcal”.

Morillas, per segon curs, s'encarrega de coordinar i acompanyar un grup de joves preadolescents d'entre

GRUP JOVE

“Els seus plantejaments estan posant en qüestió una cultura LGBTI que havíem construït”

—ABEL HUETE

nivell legislatiu”, apunta, “ara els pares i les mares tendeixen més a crear un ambient hostil, poc habitable, en què es mutilen els sentiments i les formes d'expressió. És tot com més subtil, però igual de nociu per al jove”.

Des de fa més de vint anys, Catalunya compta amb l'Associació de Pares i Mares de Gais, Lesbianes, Bisexuals i Transexuals (AMPGIL). Presidida actualment pel **José Mellinas i Gil**, té entre els seus objectius acollir pares i mares i donar-los suport en un grup d'ajuda mútua; fer visibles els models diversos de famílies; revisar actituds i afavorir-ne un canvi positiu per aconseguir espais més inclusius i que tinguin en compte les necessitats afectives dels menors i dels joves. Així que les eines i els mecanismes hi són i sembla que el treball de dècades està donant el seu fruit, perquè tot i les situacions de conflicte, pròpies de les diferències generacionals i de les jerarquies que s'estableixen en cada nucli, “cada cop hi ha més famílies que ho entenen”. “Tolerar el seu fill no és un favor que li fan, sinó el seu deute com a pares i mares; tenir un fill vol dir això, acceptar-ho i vetllar perquè sigui una persona forta”, explica Morillas.

15 i 20 anys dins del paraigua del Casal Lambda. El psicòleg apunta que cada cop són menys els progenitors que fan fora de casa els seus fills per una qüestió de gènere o d'orientació sexo-afectiva, “saben al que s'enfronten a

GRUP JOVE

“Des de les institucions es fan creus que un o una jove amb Asperger es pugui reconèixer com a trans, però això està passant i molt poca gent hi està donant resposta”

—ABEL HUETE

AMICS (I ESCOLA)

La feina feta durant anys pel col·lectiu ha donat com a resultat un nombre notable de referents, sobretot gais, lesbianes i transgènere. Encara queda feina per fer en àmbits com la visibilitat del col·lectiu bisexual o els gèneres no binaris. Tot i aquesta representació de la comunitat, una realitat amb la qual s'enfronten els tècnics i els especialistes que treballen amb joves LGTBIQ és la manca d'espais segurs on trobar-se amb iguals.

Juntament amb l'espai de preadolescents, el Casal Lambda compta amb un grup de trobada de joves (aquest, ja, arribant fins més enllà de la trentena) que es reuneixen setmanalment per realitzar activitats diverses. En **Ton Mansilla** és assessor jurídic de l'Observatori Contra l'Homofòbia i des de fa 4 anys assisteix a aquestes tro-

bades: “És cert que en aquest temps la proporció d'altres identitats ha augmentant. El nombre de noies que hi venen cada cops és més gran i han agafat rols de coordinació, però la gent ve pel mateix, busca socialitzar en un ambient explícitament LGTBIQ+”.

Alguns centres escolars s'han posat les piles per esdevenir espais diversos on les diferents realitats socials estiguin representades. Des de les institucions s'han impulsat plans i protocols per abordar el dia a dia de la comunitat LGTBIQ. A Catalunya la llei obliga i empara que aquestes qüestions es tractin a l'aula, però a vegades es fa d'una forma tan tímida o velada, que agrupacions com FLG - Associació de Famílies LGTBI, presidida per la **Katty Pallàs**, ja fa temps que treballen per introduir aquests temes d'una manera transversal en les escoles. El resultat és que alguns centres, com l'escola Sant Felip Neri, incorporen ja els aspectes relacionats amb el col·lectiu de forma global. Moltes altres de les que encara no ho fan o tot just ara comencen fan el primer pas

a través de formacions per al professorat. Aquest és, precisament, un dels serveis amb més sortida del Casal Lambda que ha vist augmentar en els últims anys el número de peticions dels centres escolars o les entitats de lleure per rebre.

Tot i la feina realitzada, els darrers anuaris de l'Observatori Contra l'Homofòbia reflecteixen un augment dels casos d'assetjament escolar i plantegen el ciberassetjament, que va més enllà de les aules. “Parlar avui de LGTBifòbia en relació al *bullying* escolar se'n queda curt per llegir la realitat, avui és molt més complexa”, afirma, l'**Abel Huete**, educador d'OASIS - Colònies d'Estiu per adolescents LGTBIQ: “A l'adolescència la gent necessita mimetitzar-se i les persones que surten de la norma estan molt assenyalades. Totes les expressions de la sexualitat que no siguin homogènies estan molt crítiques. Cada cop estem virant cap a un escenari on la joventut es pot expressar més lliurement com a membre del col·lectiu LGTBI, però cada cop hi ha també més interseccions que ho impedeixen”.

ASPIRACIONS

Si hi ha un tema que ha irromput amb força els darrers anys és la qüestió del gènere. La concepció del món més enllà del binarisme home/dona ha comportat un nou ventall per a l'expressió de l'individu, alhora que suposa nous interrogants per aquelles persones que divideixen el món en dos. L'Abel afirma que la identificació sexo-afectiva, és a dir, definir-se com a gai, lesbiana, transgènere o bisexual, ja no és el moll de l'os, i que al jovent que va a les colònies que organitzen els preocupa altres aspectes, tot i que les etiquetes continuen sent necessàries per identificar aquestes “noves” realitats.

Pel psicòleg Mario Morillas “el cos és el primer escenari on se succeeixen les batalles, començant des de la infantesa. Quan s’invalida un cos, invalidem l’autoestima i les emocions del i la jove, el seu jo, de qui és”. Aquesta relació entre cos, expressió del gènere i identitat impregnen gran part dels interrogants que es plantegen actualment les persones més joves del col·lectiu.

Des la seva experiència a OASIS, l’Abel afirma que el jovent d’avui es preocupa poc pel futur, viuen molt el present, tot i que és un tema interessant per abordar perquè els seus plantejaments “estan posant en qüestió una cultura LGTBI que havíem construït i que no sé si en aquests moments els serveix gaire”.

A Catalunya cada cop són més les persones del col·lectiu que estan en llocs de responsabilitat, tant en la vida pública com en l’empresa privada. Àmbits com la política, el mitjans de comunicació o les forces de segure-

tat compten amb primeres figures LGTBIQ, però l’home blanc de classe mitja alta continua sent l’estereotip majoritari en l’imaginari general, quan fem referència a la comunitat. Són diverses, les associacions que ja estant treballant per canviar aquests marcs mentals, perquè com deixa sobre la taula Mario Morillas “podem tenir tres ministres gais en un govern, tots ells blancs i cissexuals, però què passaria si tinguéssim una ministra trans i negra?”. Les dades de la Unió Europea afirmen que Espanya seria el tercer país de la UE que millor acceptaria això de tenir un governant transgènere, però de moment tot és suposició, perquè la situació encara no s’ha fet realitat.

REPTES

Tot i que en un primer moment es pot pensar que la joventut LGTBIQ viu una situació molt més tranquil·la i relaxada que generacions anteriors, la realitat és que els nous interrogants han portat nous escenaris i nous marcs de referència. Des d’OASIS, es plantegen qüestions com les dels i les joves LGTBIQ migrades, que encara tenen pocs referents, o persones amb situacions molt diverses. “A les colònies arriben gent amb Asperger i autistes. Des de les institucions es fan creus que un o una jove amb Asperger es pugui reconèixer com a trans, però això està passant i molt poca gent hi està donant resposta”, explica l’Abel, qui també afegeix un nou factor: “el 60 o el 80% de les persones que arriben s’està medicant per ansietat i depressió, el que vol dir que s’està patologitzant l’experiència per no poder-hi donar una resposta global”.

L’estandarització de models que representen el col·lectiu LGTBIQ ha comportat que qui no encaixa pot córrer el risc de

“El *passing* calcula els privilegis immediats que pots tenir en el teu dia a dia. Treballar en els cossos no normatius i les expressions no normatives és un dels reptes”

—MARIO MORILLAS

quedar-se fora de la seva pròpia comunitat. Qui no té un cos definit, o és 100% un ós o qualsevol altra etiqueta, pot ser rebutjat, apunta Morilla, “el *passing* calcula els privilegis immediats que pots tenir en el teu dia a dia. Mostrar els cossos no normatius i les expressions no normatives és un dels reptes heretats, però al qual s’enfronten el col·lectiu més jove”.

Després d’anys treballant per la visibilització i l’equiparació dels drets fonamentals, les generacions adultes LGTBIQ encara tenen nous reptes per endavant amb el futur del col·lectiu: no deixar que camini sol. Si alguna cosa queda clara, documentant-nos i preparant aquest reportatge, es que calen respostes als nous interrogants, alhora que es garanteixi que totes les ‘conquestes’ dels darrers anys arribin a tota la comunitat, sense distinció d’orientació, expressió o gènere.

GRUP JOVE

LA REVOLUCIÓ de LES FAMÍLIES

Mentre el patró de la família tradicional heterosexual com a única opció vàlida es posa cada vegada més en dubte, les famílies LGTBIQ guanyen visibilitat i drets.

Per RODOLFO VARGAS

“Familles, je vous hais!”, va escriure André Gide en el context d’una França burgesa i convencional, un dels pilars de la qual era la família fundada en el matrimoni i orientada a la procreació. Aquest ha estat el model que ha imperat fins als nostres dies. No pocs prejudicis antics i moderns han impedit a moltes persones integrar-se en una família. Les mares solteres solien ser expulsades del nucli familiar per un concepte arcaic d’“honor”; els fills “bastards” o “il·legítims” (nascuts fora de matrimoni) no ingressaven a la família; els ancians eren i són relegats en asils fora de l’entorn familiar; els fills descoberts o declarats homosexuals es convertien en pàries, sotmesos a tractaments clínics per “curar” la seva “tara”, quan no directament tirats de casa.

Fins molt recentment un home gai o una dona lesbiana no podien formar famílies nuclears (en no estar permès el matrimoni igualitari) ni en molts casos monoparentals (en estar-li vedada l’adopció de fills). Sempre s’ha esgrimit que la família tradicional és l’entorn ideal on un nen o una nena han de créixer i educar-se, però el patró heterosexual fa aigües: divorci, històries de maltractament a la llar, abusos sexuals, disfuncionalitat... Ja no és un entorn tan idíl·lic. Ara és l’ho-

ra de les famílies alternatives, entre elles les LGTBIQ. Dins el col·lectiu, no obstant això, hi ha també veus que rebutgen models considerats “assimilacionistes” a l’heteronormativitat.

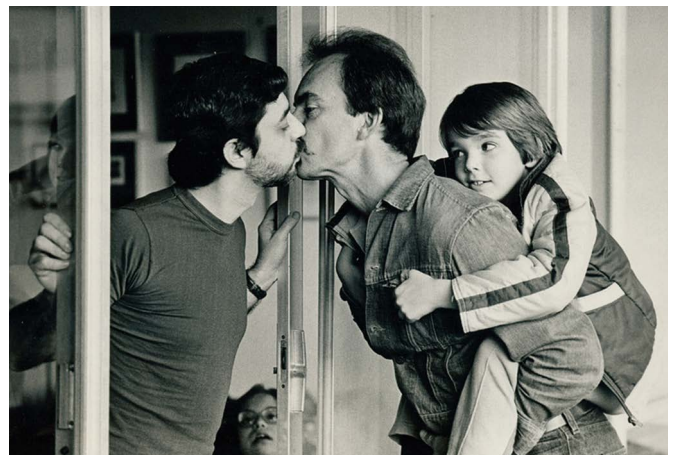
LA IMPORTÀNCIA D’UN MARC JURÍDIC

Les famílies LGTBIQ són, des del punt de vista jurídic, molt recents. A partir de les lleis de parelles de fet, de matrimoni igualitari i d’adopció homoparental, promulgades a finals de segle XX i principis del XXI en diversos estats, les parelles d’un mateix sexe van començar a gaudir de la mateixa consideració que les parelles heterosexuales i de la condició de famílies (mitjançant matrimoni o no). Encara que hi hagi hagut veus discordants en l’apreciació d’aquesta legalització, era i és important tenir un marc jurídic per tutelar drets adquirits en virtut d’una convivència afectiva no admesa pels cànons socials convencionals. Massa casos penosos hi hagué de lesbianes o gais, les parelles

dels quals morien o se separaven, en què la família o la pròpia exparella els desposseïen del que havien aportat materialment a la convivència. Altres vegades, era l’estat qui negava l’assistència i seguretat social o el dret a pensió o herència als companys de vida de el mateix sexe. Només cal recordar la pel·lícula *Mujer contra mujer* (2000): en una de les escenes una lesbiana ja gran, la parella de la qual acaba de morir, és foragitada de casa per la família de la difunta al no intervenir papers que n’acreditin la propietat.

L'emblemàtica foto 'Two gay dads' de J. Ross Baughman va aparèixer a la revista *Life* el 1983 i per primera vegada presentava de manera positiva una família homoparental.

L'adopció legal de nens per part de parelles homosexuals en les mateixes condicions que les heterosexuales també ha estat una fita important. Fins a les lleis igualitàries al respecte, els fills en una família homoparental o bé provenien d'unions precedents d'un o d'ambdós membres de la parella, o bé eren fruit d'inseminació artificial (gràcies a un donant masculí o a una dona disposada a allotjar dins el seu ventre un nasciturum). En l'Antiga Roma es podia adoptar fins i tot un emancipat o un adult, cosa no permesa per la legislació actual. L'adopció d'adolescents desarrelats o amb problemes està molt ben reflectida en la pel·lícula *Torch Song Trilogy* (1988), on la mare del protagonista ha d'acceptar que el seu fill, el seu amant i el noi adoptat formin una família tan vàlida com la que formar ella en el seu dia.

REPTES DELS NOUS FORMATS DE FAMÍLIA

Pel que fa a les famílies poliamoroses (les formades per tres o més companys afectiu-sexuals, amb o sense fills), cal anar amb compte en no englobar-les dins de la poligàmia (ja sigui poligínia o la menys comuna poliàndria). La poligàmia implica el matrimoni, sigui legal o simbòlic -com en el cas de certes confessions mormones- i s'estructura patriarcalment, mentre que el poliamor és una relació lliurement assumida sense compromisos de caràcter conjugal tradicional i en la qual hi ha igualtat entre els companys. El precedent de la família poliamorosa el podem trobar a les comunes hippies dels anys setanta, basades en l'anomenat "amor lliure". Una deformació d'aquest tipus de relació es dona quan un dels companys es converteix en cap o líder i sotmet a la seva voluntat als altres, com van ser els malaurats casos de la tristament cèlebre Família Manson i de l'experiència del Temple del Poble (que va acabar tràgicament amb la matança de Jonestown a Guyana el 1978). En suma, no hi ha major llibertat que formar una família basada en el suport mutu i en l'amor, no en les convencions socials.

EL MIRKO I LA SÍLVIA, UN AMOR TRANSFORMADOR

Al principi, la seva relació era llegida com a homosexual. Amb el trànsit del Mirko, sorprenentment van entrar a "l'heteronormativitat."

Per IAN BERMÚDEZ

Fem un Skype amb el Mirko i la Sílvia, amb qui no hem coincidit gaire a casa d'amistats comunes. La proposta d'aquesta publicació de mostrar relacions diverses és una oportunitat perquè ens coneguem una mica més. Ells, des de la terrassa de Molins de Rei, i jo, des de Sant Sadurní, aprofitem el confinament per fer créixer l'amistat. La història sentimental del Mirko i la Sílvia compta ja amb una dècada.

Es van conèixer d'Erasmus a París i la Sílvia el va introduir al Yoga, disciplina que els va unir encara més i van decidir formar-se com a instructors de Kundalini Yoga. Per a en Mirko aquest procés el va portar a despertar a una espiritualitat latent que li va facilitar la sortida de l'armari i tirar endavant el seu procés de transició.

Recorden uns primers sis anys de veure's en una relació llegida com a homosexual i com, quan el Mirko inicia el trànsit, passen a ser una parella invisible i a formar part de l'heteronormativitat, vist des del punt de vista dels que els llegeixen només en l'aparença física externa. Per a ells, aquest fet no deixa de sorprendre'ls.

UNA QÜESTIÓ DE TEMPS I QUE EL CERVELL S'ESTOVI

Després, la Sílvia comparteix com va ser el seu propi procés d'adonar-se'n del desig més enllà del prejudici. Per a ella ja va ser un procés de trànsit en amarar-se d'algú que no s'anomenés noi a l'iniciar la relació i va acceptar la seva bisexualitat, per tant, en les seves paraules explica: "Quan en Mirko va iniciar el procés no vaig tenir cap dubte ni por que no m'agradés. On aquesta experiència toca més és a les resistències mentals, i vaig arribar a un punt on tot m'era igual, sabia que me l'estimava fos com fos. A les persones que es troben en la mateixa situació, sempre els dic que és una qüestió de temps i que el cervell s'estovi. Pel que fa al nostre dia a dia, no té cap misteri."

VIATGE a LA PATERNITAT

El 2018, el Joan i el David van ser pares per subrogació als EUA. Estan encantats amb el seu petit Joan Llibert i amb el suport de la major part del seu entorn, però de crítiques també n'han rebut, fins i tot des de dins del moviment LGTBIQ.

Per ABEL LACRUZ

Quan el Joan i el David es van conèixer al rodalies de les 07:09h que anava de Manresa a Barcelona, ara fa quinze anys, no s'imaginaven que el seu amor seria d'alta velocitat. Un mes després d'aquella primera trobada ja eren parella, i van adonar-se que tots dos compartien una il·lusió de futur: algun dia els agradaria ser pares. Tenien vint-i-pocs anys i les idees molt clares. “Era un dissabte al vespre –explica el Joan–, érem al cotxe. Vaig abraçar el David perquè havia tingut un dia difícil i li vaig dir “No pateixis, tot anirà bé. Ens casarem i tindrem un nen”. I així va ser. Fa dos anys van ser pares del petit Joan Llibert que, durant l'estona en què conversem per a aquesta entrevista, va cridant i rient al pis de baix mentre juga amb els avis.

Tenir aquest nen no ha estat fàcil. Inicialment van sondejar l'adopció, però la quantitat d'anys que caldria esperar i la incertesa en cas d'emprendre un procés internacional com

a parella del mateix sexe els va fer decidir per la subrogació, una opció més segura però econòmicament costosa i burocràticament complexa: “Teníem molt clar que volíem fer una gestació subrogada ètica –explica el David Clusellas– i vam anar als EUA perquè allà es garanteix que totes les persones que participen en el procés ho fan voluntàriament”. A més, la relació amb la seva gestant va ser excel·lent: “Encara hi mantenim contacte. S'ha portat super bé en tot moment. Hi va haver una compensació econòmica, sí, però ella té una part solidària que a mi m'ha fet recuperar l'esperança en la humanitat”, assegura el Joan Romero.

Durant aquest viatge cap a la paternitat, el David va ocupar-se sobretot de la paperassa i, el Joan, de cuidar el petit un cop havia nascut. Poc temps abans, el David, que és periodista, havia estat contractat com a responsable de comunicació a l'Euroregió Pirineus Mediterrània

i el Joan, que és il·lustrador i dissenyador gràfic, va deixar la seva feina i va estudiar francès per a apuntar-se a l'aventura. Així que, quan van tornar a Perpinyà amb el seu fill, només comptaven amb el sou del David i la dedicació *full*

time del Joan per a cuidar del nadó. Ara, però, admeten que l'experiència a França no ha anat com s'esperaven: “Per integrar-te a Perpinyà t'hi has d'assimilar. Ser, parlar i viure com ells. No admeten la diferència. Tenen una mentalitat ultraconservadora, i més ara que el Front National ha guanyat l'alcaldia”, considera el David.

Curiosament, també a Catalunya han viscut algun cas d'hostilitat. El Joan recorda: “Algunes amistats ens han deixat de parlar perquè consideren que la gestació subrogada és comprar un nen, no volen tornar a relacionar-se amb nosaltres”, i el David afegeix: “Fins i tot dins del moviment LGTBI hi ha persones que estan en contra de la subrogació, sabent com ho tenim de difícil les parelles d'homes per poder tenir fills”. Però, al marge d'aquestes crítiques puntuals, tots dos coincideixen a valorar l'entorn general a Catalunya com a molt favorable.

Aviat tornaran a instal·lar-se al seu Bages natal on, a part de tenir-hi la família, senten que l'entorn els hi és molt més favorable: “Suport? Tot el que vulguis –afirma el David–. Quan anem amb en Joan Llibert pel carrer a Sant Fruitós és com si portéssim un trofeu”. Expliquen que ser pares és meravellós, encara que físicament molt cansat. I també asseguren que tenir un fill els ha fet més forts com a parella perquè han passat moltes proves de foc fent pinya tot dos sols. I és que, si d'una cosa se senten orgullosos el David i el Joan, és de no haver deixat passar el tren de la paternitat.

ABEL LACRUZ

SOLTER I AMB MOLT DE GUST

Una persona sola, pot considerar-se família? Jo crec que sí, perquè el sentit de família no el circumscriu un domicili ni la quantitat de persones que hi cohabiten. La convivència amb animals de companyia constitueix sovint una relació paternofilial

Per RODOLFO VARGAS

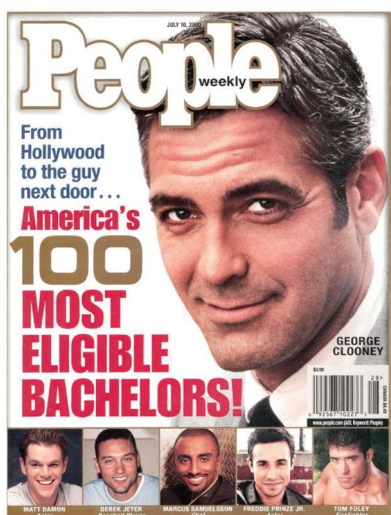
Hi ha famílies unipersonals? Cada vegada creix més el fenomen de persones que trien (això sí, si ho permeten les seves condicions econòmiques) viure soles. Les raons poden ser diverses: simple comoditat, negativa a renunciar a part de la pròpia llibertat per compartir vida i decisions amb una parella, intolerància a les actituds, opinions o capricis de la gent, etc. N'hi ha que comparteixen la seva vida amb animals de companyia i no necessiten de la convivència humana sota el mateix sostre; altres no volen assumir les responsabilitats que implica tenir una o diverses mascotes i prefereixen la solitud absoluta.

HI HA CONVIVÈNCIES MERAMENT PRÀCTIQUES I SOLEDATS RIQUES

Antigament, es deia despectivament "concos" a les persones que, arribada una certa edat, no s'havien casat i vivien sols a casa. En general, si es tractava d'un home, requeia sobre ell la sospita que era "rar" (llegiu: homosexual); si, en canvi era una dona, és que no havia trobat marit i s'havia quedat "per vestir sants". Només es concebia que un home o una dona visquessin sols en cas de viduïtat o separació.

Una persona sola, pot considerar-se família? Crec que sí. El sentit de "família" no l'ha de circumscriure un domicili, de manera que només dues o més persones que convisquin sota un mateix sostre siguin reputades com a família. Hi ha convivències de caràcter merament pràctic (com el cas

d'estudiants que comparteixen pis), sense llaços especials d'afecte. Hi ha convivències insuportables i oneroses, amb pares, fills o germans tòxics. No crec que pugui denominar-se a això "família". En canvi, hi ha soledats riques en afecte recíproc amb persones (parents que viuen en un altre lloc o exparelles que van marxar a viure pel seu compte per haver-se transformat el tipus de relació d'amorós-eròtica a amical-fraterna) amb què es compta a la vida.

TU I ELS TEUS ANIMALS, UNA RELACIÓ PATERNOFILIAL

Se puede mantener una relación sentimental estable viviendo por separado (familia con dos techos); la persona que vive sola suele tejerse

una red social de amigos y amantes e interactuar con ellos more familiar, a veces más de lo que lo haría en casa con una pareja; en fin, la convivencia con animales de compañía constituye a menudo una relación paterno-filial. De hecho, éste es mi caso. Vivo con cuatro gatos a los que considero y trato como a hijos y, por supuesto, somos familia. Hay buena convivencia y afecto recíproco (lo que, no se puede decir de muchas familias humano-tradicionales).

Es pot mantenir una relació sentimental estable vivint per separat (família amb dos sostres); la persona que viu sola sol teixir una xarxa social d'amics i amants i interactuar amb ells more familiar, de vegades més del que ho faria a casa amb una parella; en fi, la convivència amb animals de companyia constitueix sovint una relació paternofilial. De fet, aquest és el meu cas. Visc amb quatre gats als que considero i tracto com a fills i, per descomptat, som família. Hi ha bona convivència i afecte recíproc (el que, no es pot dir de moltes famílies humanes-tradicionals).

Això no treu que hi hagi persones que són solitàries per índole, caràcter o elecció: veritables anacoretes, que eviten conscient i deliberadament al tracte interpersonal i prefereixen viure plenament per si mateixes. Però potser els falti aquesta alteritat i interacció que només la vida en família, sigui com sigui aquesta família, poden aportar.

DE MARE n'hi ha MÉS D'UNA

Amb la perspectiva dels anys, i amb un llibre sobre l'experiència pel mig, l'autora **Lídia Titos** fa balanç del seu camí per ser mare amb la seva parella, la Montse, i la relació amb els seus dos fills, en Marc i la Paula. Aquestes són les seves paraules.

Per **LÍDIA TITOS**

EL CAMÍ

Un cop totes dues vam tenir clar que volíem ser mares, la decisió ens va resultar fàcil: Inseminació, sí o sí. Per què? Doncs perquè una de les característiques de la nostra parella és que sempre intentem ser pràctiques. Vam analitzar les feines; la de la Montse era molt més estable que la meua i si els gestava ella, les combinacions amb la feina serien molt més fàcils que no pas si ho feia jo. Per altra banda, mai vaig sentir la necessitat que els meus fills portessin els meus gens. Tenia claríssim que els estimaria igual i m'era bastant indiferent el fet que s'assemblassin a mi o no. En definitiva, que les dues pensàvem que triar el mètode

ROPA

—en el qual una mare aporta els òvuls i l'altra s'encarrega de la gestació— ens complicaria la vida. Una opinió molt personal nostra, ja que qualsevol opció que les parelles triïn és igual de bona i respectable. Així, després de tres intents i molta frustració, la Montse es va quedar embarassada de bessons.

JA ELS TENIM AQUÍ

Quina va ser la meua sorpresa, un cop el Marc i la Paula van ser amb nosaltres? Que dia rere dia, en els seus gestos, expressions i formes de pensar són absolutament iguals a mi. Sí, físicament s'assemblen a la Montse, però també tenen moltes similituds amb mi. Fins i tot a ells, en ocasions, se'ls oblidava que genèticament

no tenen res meu. Recordo, per exemple, un dia en què la Paula em va dir: “mami, és normal que el Marc porti ulleres, tota la teua família en porta...” (jo inclosa). En fi, el vincle és tan gran, que la sang no importa. Explico això perquè quan prens la decisió de crear la teua pròpia família, els dubtes i les pors s'apoderen de tu d'una forma incontrolable.

Ets plenament conscient que formaràs una família atípica, minoritària, i no saps si la soci-

etat la rebrà amb els braços oberts. Abans que neixin, ja pateixes pel mal que puguin fer als teus fills a conseqüència de la teua orientació sexual. Històries terrorífiques corren lliures pel teu cap dia rere dia. STOP! Totes les pors que nosaltres teníem es van esfumar en el precís moment en què van néixer la Paula i el Marc. Us puc garantir que el 90 % de pors no es van dur a terme mai i que ells sempre han estat uns nens feliços i, per sort, sans.

Lògicament han de donar més explicacions que la resta de nens, però per a ells mai ha estat traumàtic. És més, troben molts més avantatges a tenir dues mares que a tenir una família convencional. En ocasions, ens han vingut alguns dels seus amics dient que ells també voldrien tenir dues mares... Això sí, la seva visió de la vida, també us dic que és molt més senzilla que la dels adults: “Tinc amor, em cuiden i cada dia juguem una estona tots plegats, què més vull?”. Ho veuen tot des de la llibertat, i el fet de formar part d'una minoria fa que respectin molt més a tothom. Almenys els meus fills. I tampoc tenen problema en dir obertament que no saben si tindran nòvio o nòvia. És més, no els preocupa en absolut i això és fantàstic.

L'ALTRE %

Sí, sí. Sé que us estareu preguntant que quin és aquell 10 % de les pors

Madre no hay más que dos
Editorial: Egales (2017)
ISBN: 9788416491629

que van ser reals? Doncs molt simple: sota el meu punt de vista, les institucions no estan preparades per rebre famílies com la nostra. Van decidir legalitzar el matrimoni homosexual però no es van preocupar de fer res més. No van tenir en compte que aquestes parelles decidirien tenir fills, i en cap moment van preparar a la societat per incloure'ls. Per a qualsevol tràmit, els papers a omplir segueixen essent els mateixos que abans, una casella amb el nom de la mare i una altra amb el nom del pare. Sense anar més lluny, a les escoles o centres d'activitats extraescolars no posen "tutors legals", posen "pare i mare". Nosaltres, per això, no ens quedem callades, demanem que canviïn la plantilla i que ens donin una inscripció que s'adapti al nostre tipus de família. També ens hem trobat amb situacions incòmodes al metge, on ens demanaven que només entrés la mare. Lògicament, dones l'explicació pertinent i desapareix el problema, però el que la gent no es para a pensar és que sempre ens

"Abans que neixin, ja pateixes pel mal que puguin fer als teus fills a conseqüència de la teva orientació sexual"

posen en dubte davant dels nostres fills. És com si, constantment, qüestionessin la validesa dels teus pilars bàsics. Fer això davant dels nens és una falta de respecte.

VISIBILITZAR

Per tot això, nosaltres vam decidir aportar el nostre granet de sorra i intentar ajudar a "normalitzar" i donar més visibilitat a la nostra fantàstica família. L'any 2017, quan el Marc i la Paula tenien 7 anys, es va publicar el llibre *Madre no hay más que dos*, un llibre on expliquem la nostra experiència des del moment en què vam decidir ser mares i fins als sis anys de vida de la Paula i el Marc. El que intentem amb el llibre és animar a totes les parelles LGTBIQ que volen tenir fills, a lluitar pels seus somnis i fer-los realitat. A més, com la rebuda del llibre va ser molt bona, els nostres fills ens van demanar fer un documental (jo em dedico al món audiovisual) on poguessin donar resposta a totes les preguntes que els feien dia rere dia, i així ho vam fer. L'any 2019 vam estrenar el documental *También hablan*, on es dona veu a nens i nenes perquè ens expliquin què opinen sobre les famílies homoparentals.

Nosaltres quatre vam decidir que fariem el possible per fer-nos visibles i, d'aquesta manera, ajudar qualsevol persona que tingui dubtes sobre l'autenticitat de la nostra família. No pretenem agradar a tothom, però busquem que tothom ens respecti de la mateixa manera que ho fem nosaltres amb la resta del món.

LLIBRERIA ANTINOVS

des de 1997

Casanova, 72
08011 Barcelona
Tel. 93 301 90 70
libreriaantinovs@yahoo.es
www.antinovslibros.com
Blog i xarxes socials

CONSULTORI LEGAL

Per LAURA GONZÁLEZ TEJEDOR
Advocada especialista en drets LGTBIQ

ADOPCIÓ HOMOPARENTAL

Hola, som una parella de nois que estem pensant a ampliar la família. Voldríem adoptar algun nadó d'aquí però no tenim massa idea de com començar. Quins són els requisits i el procediment? Ens podríeu ajudar?

Cap problema! Les primeres coses que heu de tenir en compte són les següents: tu o la teva parella heu de tenir més de 25 anys, i la diferència d'edat entre vosaltres i la persona adoptada ha de ser de més de 14 anys. A més, heu de tenir plena capacitat d'obrar, és a dir, que no hi hagi cap sentència judicial que la limiti. Si compliu amb aquests requisits

podreu iniciar la sol·licitud. Haureu de dirigir-vos a l'Institut Català de l'Acolliment i de l'Adopció i haureu d'aportar el formulari corresponent que es troba a la seva pàgina web (web.gencat.cat/es/tramits/tramits-temes/Adopcio-a-Catalunya?moda=1), ja sigui presencialment –a una de les diverses oficines de la Generalitat indicades– o telemàticament, si teniu

certificat digital. Un cop fet això, es faran sessions informatives i formatives, i es farà un estudi psicosocial per comprovar que sou aptes per adoptar un menor. Si tot va bé, l'Administració resoldrà sobre la vostra idoneïtat en un termini de 8 mesos. Posteriorment, us proposaran un menor i us donaran tota la informació sobre aquest.

En cas d'acceptar-lo, comença el període d'acoblament amb el menor (contacte progressiu) i després el període d'acolliment preadoptiu. Finalment, s'inicia el procés judicial de l'adopció, en què el jutge estableix per sentència que sereu vosaltres –a partir d'aquesta– els titulars de la seva pàtria potestat, és a dir, sereu els seus pares amb tots els drets, deures i obligacions que això implica, i no els seus progenitors biològics. Heu de tenir en compte que els progenitors biològics poden oposar-se a l'adopció en el procés judicial.

Una altra qüestió molt important que heu de considerar és que, actualment, el procés està paralitzat per la quantitat de persones aptes per a adoptar, és a dir, hi ha més persones aptes que menors possibles per adoptar. És per això que podreu sol·licitar l'adopció però no es tramitarà res fins que la situació canviï. De totes maneres, la vostra sol·licitud quedarà registrada i s'aniran tramitant per ordre de registre. Aquesta suspensió no afecta a menors amb necessitats especials (menors amb discapacitats, majors de 8 anys, grups de germans, etc.). En aquests casos no hi hauria cap demora en la tramitació de l'adopció.

La Seguridad es lo Primero

- ✓ Alta calidad
- ✓ Amplia gama
- ✓ Conceptos innovadores

Comparte la experiencia

SENSACION
NATURAL

MAYOR
ESTIMULACION

PARECIDO
A NADA

MAYOR
SENSACION

La GENT GRAN LGTBIQ RECLAMA VISIBILITAT, ATENCIÓ I SERVEIS ESPECÍFICS

Un 57% de les persones grans situa com una necessitat del col·lectiu el ser visibles i acceptats, segons l'informe "Mayores LGTBI Historia, Lucha y Memoria" de 2019 i impulsat per la FELGTB (Federació de Lesbianes, gais, transsexuals i bisexuals).

Per VICENT CANET

FUNDACIÓ ENLLAÇ

La por a partir LGTBIQfòbia és recurrent: segons el mateix estudi, un 54% reclama serveis socials i residencials adaptats i un 53% eliminar possibles discriminacions en recursos socials i sanitaris per a gent gran. També és present la preocupació a envellir (58%) i la por a l'aïllament (38%), a no valdre's per un mateix (33%) i a la soledat (29%). Joan Andreu Bajet, president de la Fundació Enllaç, que treballa per la gent gran LGTBIQ a Catalunya, ressalta que les necessitats, vivències i reivindicacions de la gent gran LGTBIQ són compartides en gran part amb la que no és LGTBIQ.

La gent gran LGTBIQ ha estat

invisibilitzada tant per al propi col·lectiu LGTBIQ, com entre la gent gran i, en general, per una societat que no imagina persones LGTBIQ que no siguin: "homes cis, joves, amb un cos molt concret, amb diners i de festa, sempre de festa,

quan només és un estereotip no la realitat", afirma Federico Armenter de la Fundació 26 de diciembre, ubicada a Madrid i que treballa per la gent gran LGTBIQ. "Vivim en una societat amb por a envellir, amb por a no ser considerat vàlid", assenyala Armenter.

La imatge que es projecta d'aquest col·lectiu és massa vegades reduccionista i negativa: només se'n parla de situacions d'aïllament, de malaltia i de tristesa. Un estereotip que pot servir per incrementar el patiment de la gent que es fa gran i que no compta amb referents d'envelliment positius i dignes. "El paper de la Fundació Enllaç és crear referents dignes de gent

gran LGBTI, que ens permeta treballar la relació amb el canvi del cos i de la salut que patim amb l'edat, els canvis de la vida, sobre el propi narcisisme o sobre conviure amb la diferència, etc", assenyala Bajet.

El president d'Enllaç rebutja la imatge que aquesta etapa de la vida és de decadència i soledat perquè "la majoria de la gent gran LGTB tenen un entorn que se n'ocupa d'ells com ara amics o família" i afegeix que "el concepte que ser gran és ser caduc va en contra d'aquells que ho pensen". "A les persones LGTB ens han dit que ens anàvem a quedar sols per com som i al final hi ha gent que ho interioritza cosa que genera patiment quan es fa gran", afirma Bajet.

MÉS ENLLÀ DELS TÒPICS: DIVERSITAT

"La gent gran LGTB no som un tot homogeni" indica Bajet qui afirma que en aquest col·lectiu hi ha la mateixa diversitat que en altres franges d'edat i "s'hi poden trobar perfils molt dispars". La majoria de les grans LGTBIQ de la ciutat de Barcelona viuen soles (38,7%) segons l'informe "50+ LGTB" de 2014 -que considera gent gran des dels 50 anys- i que ha estat realitzat per la Universitat de Barcelona (UB).

El percentatge s'incrementa fins al 52,9% en els majors de 65 anys. Un percentatge molt baix (7,4%) viu amb els seus pares, als quals solen cuidar, i el 5,8% resideix a la llar amb fills -només l'1,2% són menors-. El 63% tenen la casa on resideixen en propietat i un 24% hi viu pagant un lloguer. El nivell d'ingressos és molt divers segons l'informe de la UB: un 18,9% menys de 18.000 euros anuals nets, un 16,7% entre 18.001 a 25.500 euros anuals i un 17,8% de 25.501 euros a 37.625 euros, un un altre 17,8% més de 37.625 euros. En aquest sentit, el 38,2% tenen assegurança privada: el 50,8% de les lesbianes, el 39,6% dels gais i el 25% de les persones trans.

En els espais de gent gran LGTBIQ sempre hi ha major presència d'homes gais que de dones lesbianes o altres col·lectius, com també passa en la resta del moviment. *"Els homes han tingut més veu en els espais públics i això influeix en què hi hagi menys dones, però també sóc de l'opinió que tenim més recursos i aprenentatges per sobreviure que els homes i que tenim una xarxa més estable"*, indica Paulina Blanco patrona de la Fundació Enllaç.

Tot i la diversitat hi ha preocupacions compartides en què coincideixen els dos estudis esmentats com ara el manteniment de la salut (física o mental) i de l'autonomia tant personal com referida a la mobilitat, així com la percepció que els serveis dedicats a la gent gran no estan, en general adaptats a les persones LGTBIQ. Com a resultat de tot això, es prioritza, en cas de no poder mantenir l'autonomia,

viure en casa amb l'assistència dels serveis necessaris (63,4%).

LA IMPORTÀNCIA DE LA XARXA SOCIAL

Les persones grans LGTBIQ de la ciutat de Barcelona tenen una xarxa personal de contacte quotidiana formada per amics i amigues (90,5%), familiars (77,8%) -inclosa la parella- i veïns i veïnes (76,5%). Quan la persona gran té dificultats moderades o serveres per desenvolupar activitats quotidianes -cosa que reporta un 25% dels enquestats- el 26,3% rep ajuda de la família, un 17,5% de professionals, un 10,5% d'amics, un 1,8% d'organitzacions LGTBIQ, front a un 36,8% que no rep ajut de ningú.

Tant Enllaç com la Fundació 26 de desembre treballen per cobrir les necessitats de la gent gran, també d'aquells que pateixen soledat involuntària. Per això, *"es generen activitats i trobades socials perquè la gent gran es pugui 'enllaçar' des d'una amistat compromesa i responsable"*, indica Bajet. Amb tot, quan se supera els 80, indica Bajet, el més probable és que *"la teua xarxa de suport de la teua generació ja no sigui tan forta, per defunció d'alguna de les persones o perquè ja no es poden esperar els mateixos espais d'ajuda mútua"*. Per

FUNDACIÓ ENLLAÇ

voluntariat, format per prop de quinze persones, i se n'ha fet següent a partir de trucades a més de 150 persones cada setmana o dues setmanes. Un espai de contacte i relació i també de detecció de necessitats, i per a resoldre-les la Fundació té capacitat professional", afirma Bajet. Enllaç també ofereix un acompanyament fins al final de la vida per garantir, amb un testament vital, que es compleixen les darreres voluntats segons els propis valors.

La Fundació 26 de diciembre treballa *"fent tutela de persones grans LGTB amb deteriorament cognitiu"*, explica Armenter que assenyala que *"quan s'està sol, aquest problemes de salut no es perceben perquè no tens entorn. Hi ha molta por a mostrar vulnerabilitat perquè sinó se't mengen"*, indica Armenter que afegeix que la fundació madrilenya disposa de quatre pisos cedits per les administracions en les quals podem allotjar fins a 20 persones per aquestes casos i desenvolupem programes com *"No menges sol"* per paliar situacions d'exclusió social extrema.

ATENCIÓ A LA SALUT I SERVEIS PER A GENT GRAN

L'informe de la UB indica que el nombre de persones LGTBIQ majors de 50 anys que indiquen patir una depressió i/o ansietat de manera crònica és del 17,3% (arriba al 25% en el cas de les persones transgènere) és superior al 12,5% a la mitjana general, i si bé altres trastorns de salut mental tenen una incidència molt menor, també hi ha diferencial entre població LGTBIQ i no LGTBIQ: 2,9% front al 1,5%.

FUNDACIÓ ENLLAÇ

això generen espais d'acompanyament intergeneracional organitzat a través de voluntaris més joves per a aquelles persones que ho necessiten *"Enllaç durant tot el confinament ha adaptat el seu servei de*

persones
LGTBIQ
“perquè no és
igualtat” tot i
que “la realitat
és la que és i
potser calen
espais on estar
tranquil”. Sal-
vador Monlleó,
també soci de
Lambda, es
mostra clara-
ment favorable

Una part d'aquesta situació té a veure amb la LGTBQfòbia que han patit: el 77,8% han viscut alguns episodis violents: comentaris verbals o gestos ofensius (65,4%) i amenaces (39,5%), segons l'Informe “50+ LGTB”. O, per exemple, segons l'informe de la FELGTB, un 12% dels majors de 65 anys no ha sortit de l'armari, els que han sortit ho van fer a una edat avançada, entre els 31 i 51 anys i, d'aquests, en el 59% dels casos la família va reaccionar negativament. Amb tot, cal tenir en compte que dins del concepte “gent gran” estem englobant generacions amb vivències diferents: algunes es van criar amb la repressió franquista contra el col·lectiu LGTBQ però també hi ha la primera generació que va iniciar en la lluita per les llibertats afectivo-sexuals.

Les persones grans LGTBQ de Barcelona usen més que la gent gran no LGTBQ serveis com ara els centres d'atenció primària, les biblioteques públiques, els equipaments esportius, els centres cívics o els serveis socials bàsics. Per contra, només un 6,2% de les persones LGTBQ (front al 12% global) va als casals de gent gran i tampoc són gaire usats els serveis dirigits a les persones grans en situació de dependència: el més utilitzat és el de l'ajuda d'una persona a la llar (9,5%) seguit del servei de teleassistència (5,8%). La resta de serveis (àpats en companyia, acompanyament, atenció a domiciliària, ús de serveis residencials o habitatge amb serveis comuns) no superen el 3% d'ús, i altres com centres de dia, habitatge tutelat i resi-

dències no arriben ni al 1,5%. La baixa assistència s'explica per la sensació que hi ha que els serveis no estan adaptats cosa i per evitar situacions de discriminació. “No hi ha més discriminacions era perquè no ens exposem, perquè ens amaguem i tornem a l'armari per evitar patir violència”, afirma Rosa Arauzo col·laboradora de la Fundació 26 de diciembre. El percentatge de persones grans LGTBQ que han estat discriminades és molt baix, segons l'informe de l'UB, és d'un 3,3% als serveis de salut, un 1,2% als serveis socials.

“La gent gran ha estat invisibilitzada tant pel propi col·lectiu, com entre la gent gran i, en general, per una societat que no imagina persones LGTBQ que no siguin homes cis joves”

Armenter argumenta que “encara és massa aviat per aspirar que tot el sistema residencial responga ja a les necessitats del col·lectiu LGTB i un residència específica per al col·lectiu pot ser la resposta intermitja”. Aquesta idea genera reaccions dispars: dos socis del Lambda de més de 65 anys tenen postures diferents. Vicenç Ferrer assenyalava que de partida no li agrada la idea d'una residència específica per

ja que creu que generaria espais segur si serviria de referent i donaria visibilitat al col·lectiu de gent gran LGTBQ. Per Armenter es tractaria d'un “pont” per fer camí fins que arribem a una societat en què totes les residències siguin inclusives. Es tracta d'evitar que les persones grans LGTBQ tornen a l'armari i de generar referents de diversitat i que els facen visibles. Si bé una immensa majoria, segons l'informe “50+ LGTB”, creu que els serveis per la gent gran del col·lectiu els han de proveir les administracions públiques, les entitats i associacions LGTBQ ocupen el segon lloc, així com també ocupen un lloc destacat els centres socials per a persones LGTBQ (30,0%).

A Madrid sembla que aquest any es podrà posar en marxa la residència destinada a persones LGTBQ. La Fundació 26 de diciembre ja té cedit per part de la Comunitat de Madrid un edifici durant 30 anys, a Villaverde per crear 62 places amb places concertades, i que comptarà amb centre de dia. A Barcelona, però, encara sembla llunyana aquesta opció. Des d'Enllaç treballen per garantir que els serveis destinats a gent gran tinguin en compte l'especificitat LGTBQ i ho fan a partir de formació i sensibilització a espais com ara els casals de gent gran, professionals i voluntaris i en l'organització de jornades de debat i intercanvi d'experiències amb professionals i institucions públiques. “Ens calen protocols d'actuació per garantir que podem seguir fora de l'armari a les residències o si ens ve a casa un assistent social”, conclou Blanco, patrona d'Enllaç.

GRUPO
ARENA

www.arenadisco.com

LES PERSONES GRANS TRANS, MÉS VULNERABLES

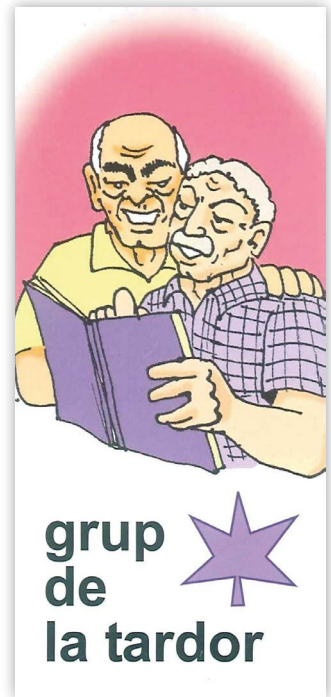
“Les persones trans d’edat avançada estan molt exposades a la precarietat i a la pobresa perquè han tingut molts problemes de rebuig social a la família i d’accés a la feina i, per tant, d’accés a l’habitatge i a la salut”, afirma Fina Campàs, activista trans que col·labora amb la Fundació Enllaç. Entre les persones trans grans, el risc de pobresa severa afecta el 72%, segons l’informe “Mayores LGTBI Historia, Lucha y Memoria” de la FELGTB, fet que està vinculat amb períodes de cotització massa curts que provoquen precarietat econòmica. A això s’hi afegeix la transfòbia: el 58,3% de membres del col·lectiu trans es mostra preocupat per la manca de respecte al seu col·lectiu”, segons l’informe “50+LGTB”.

En situació de pobresa no es pot accedir a determinats tractaments geriàtrics i les persones trans queden més exposades davant de la transfòbia. A banda, Campàs comenta que moltes dones trans que van fer la transició durant el final del franquisme o els inicis de la democràcia van viure processos d’autohormonació –que les generacions més joves ja no han viscut–, i que això ha acabat afectant a la qualitat de la seva salut. Campàs assenyala que les persones trans grans estan també més invisibilitzades que la resta del col·lectiu i que poden patir més transfòbia quan es fan grans. “Quan et fas gran no és com quan eres jove i et posaves les hormones i podies tenir més passing; amb l’edat, aquest passing es va diluint”, afirma Campàs, que afegeix que els serveis socials i de salut haurien de tenir protocols per poder garantir les necessitats de les dones trans, com ara la de seguir fent el tractament hormonal.

ESPAIS INTERGENERACIONALS CONTRA L’EDATISME

En el col·lectiu LGTBIQ es pateix l’edatisme –que també és present a la societat– on ser gran pot donar lloc a discriminacions i menysteniment, i on es poden limitar els comportaments socials acceptats en funció de l’edat. Ser gran pot ser un desavantatge en una societat que no les considera persones productives, atractives, ni vàlides per consumir. Aquesta és l’opinió de Paulina Blanco, patrona de la Fundació Enllaç, que creu que amb la pandèmia de la COVID-19 s’ha fet evident l’edatisme social i els criteris de qui és prescindible i quines morts no són tan importants. “És més, a segons quina edat ja no calia portar-les ni a l’hospital, moltes persones majors han mort en soledat a les residències i sense el tractament adient a la gravetat de la malaltia. Estem en una societat injusta”, afirma Blanco. “S’ha sentit parlar a la gent gran durant la pandèmia? Es posen abans les imatges dels nets que volen veure els avis que no les dels avis”, afegeix Federico Armenter de la Fundación 26 de diciembre.

Si entrem en allò que passa al col·lectiu LGTBIQ, “hi pot haver un edatisme per ambdues bandes: els grans poden tenir una actitud d’infantilitzar i menystenir els joves, però també pot passar a l’inrevés. S’ha d’obrir un diàleg entre unes generacions i unes altres, i aquesta comunicació l’ha d’afavorir el moviment LGBTI, i tothom hi sortirà guanyant”, indica Joan Andreu Bajet, president de la Fundació Enllaç. “També hem de repensar com visualitza la gent gran als joves, com un objecte sexual? I com visualitza el jovent a la gent gran, com alguna cosa decadent? Ens hem de poder visualitzar els uns als altres com persones amb les quals compartir experiències i brindar-nos ajuda mútua, una cosa que té un potencial immens”, afirma Bajet, que afegeix “no podem actuar com a col·lectiu com si mai no ens féssim vells”.

GRUP LA TARDOR

El Casal Lambda disposa del grup La Tardor, constituït a meitat dels noranta, impulsat per l’activista Armand de Fluvià i el psicòleg Josep Vila, amb l’objectiu de teixir xarxa entre la gent gran LGTBIQ i promoure que es donessin respostes a les necessitats d’aquest col·lectiu. Tot i que en algun moment de la seva història hi va haver dones, la immensa majoria dels seus membres han estat homes cis gai. I si bé es reuneixen setmanalment, les trobades a partir de les xarxes socials de contactes i l’aparició de la Fundació Enllaç –que també genera activitats per la gent gran–, ha influït en un cert estancament del grup. Un dels seus objectius, compartit amb el Casal Lambda, de qui forma part, és afavorir les dinàmiques i activitats intergeneracionals dins de l’associació per combatre l’edatisme a partir del coneixement mutu.

GENT GRAN MIGRADA LGTBIQ

Les persones grans migrades LGTBIQ tenen major vulnerabilitat que la resta de col·lectiu perquè alguns factors que ho propicien són més habituals entre aquest sector, com ara que han tingut més problemes per accedir a treballs regularitzats i, per tant, a cotitzar, cosa que pot generar situacions de pobresa severa o precarietat quan es jubilen. Alhora, no solen tenir família aquí i en alguns casos poden no tenir massa vincles que en puguin tenir cura en cas de necessitat o dependència. “El nostre treball més important és generar espais on poder construir vincles i una xarxa de suport al voltant de les persones migrades. Tenim activitats en què participen gent de totes les edats, migrada i autòctona, LGTBIQ i heterosexual, etc.”, assenyala Rodrigo Araneda, president de l'Associació Catalana per la Integració d'Homosexuals, Bisexuals i Transsexuals Immigrants (ACATHI), que ressalta que les persones grans migrades LGTBIQ no són visibles a la nostra societat ni formen part de l'imaginari social quan es pensa en el col·lectiu LGTBIQ.

Araneda explica que des de la seva organització posen a la disposició de la gent gran migrada LGTBIQ recursos d'acompanyament legal, social i psicològic. L'objectiu és que la persona que acudeix a la seva organització pugui acabar rebent l'ajut d'algun servei públic. “La gent més gran que hem tingut és de 70-75 anys”, indica el president d'ACATHI, que afegeix que tenen menys esperança de vida que les persones autòctones i que amb la COVID-19 s'han vist situacions molt dramàtiques on hi ha hagut gent que moria sola.

EL MOVIMENT DE GENT GRAN NO ABORDA ENCARA L'ESPECIFICITAT LGTBIQ

El moviment de la gent gran a Catalunya defensa els principis d'igualtat i de respecte a la diversitat de forma clara. Tant des d'Amics de la gent gran –voluntaris que acompanyen a gent gran que ho sol·licita– com des de la Federació d'Associacions de la Gent Gran de Catalunya (FATEC) tenen clar que no accepten cap cas de LGTBIQfòbia. Malgrat això, aquestes situacions, quan les han detectades, s'han abordat de forma individualitzada, però no hi havia protocols al respecte perquè no s'han treballat de forma específica les necessitats del col·lectiu LGTBIQ. Aquesta situació pot fer, com reconeix l'Albert Quiles, director d'Amics de la gent gran, que les persones grans LGTBIQ “no ens vegin com un recurs, però nosaltres volem canviar i tenim pendent desenvolupar un espai de col·laboració amb la Fundació Enllaç que ofereix formació, en el seu cas destinada als voluntaris especialment, i actes de sensibilització”.

Quiles assenyala que s'han produït més situacions discriminatòries de gent gran cap a voluntaris LGTBIQ que a l'inrevés, tot i que han estat clarament

minoritàries. En el si del vincle que es crea entre voluntari i persona gran creu que és probable que qui sigui LGTBIQ ho hagi explicat, però aquesta situació no s'ha produït en els actes socials de l'entitat. Des de la FATEC indiquen que, a les residències, el 70% són dones i que tenen present algun cas en què a les parelles de lesbianes no se les ha deixat estar a la mateixa habitació. “En els casals és diferent, perquè com pots no anar, qui no se sent a gust senzillament no s'hi passa”, afirma Josep Carné, president de FATEC.

Carné també destaca que viure sol no implica, necessàriament, estar sol, que no totes les persones heterosexuales tenen fills i que tenir família no implica necessàriament tenir vincles o no sentir-se sols. “Conec casos de vídues que han anat a viure amb els fills i se senten soles perquè tenen un estil de vida molt diferent al seu”, indica. “Hi ha persones LGBTI que tenen bona relació amb la seva família, que han tingut fills o que s'han creat la seva pròpia família amb amigats i no tenen perquè estar més soles que les no LGTBIQ”, conclou Carné.

**ARA QUE EL CAMÍ
FA PUJADA RESPIRA,
REVISA,
RETROBA,
RENOVA,
REVIU,
REAFIRMA'T,
REVISTA**

lambda

appec

editors de revistes i digitals

L'APPEC representa les editorials de revistes
i mitjans digitals en llengua catalana.

Més de 200 capçaleres de 30 temàtiques diferents.

www.iquiosc.cat

lambda

POP!

Personaje Personaje

Pàg. 24

Colors contra la discriminació

Pàg. 26

PEP, la medicació post exposició al VIH

Pàg. 27

Vincles i més vincles trans

Pàg. 28

Coronalove

Pàg. 29

99 Red Balloons

Pàg. 30

Actualitat LAMBDA

Pàg. 33

Àxel

Pàg. 36

“És important crear un altre tipus d’espais que no tinguin a veure amb la pedagogia, que tractin de la realitat social entre persones de moltes edats i amb moltes identitats diferents.”

Parlem amb **Personaje Personaje**, figura del transformisme transfronterer, sobre la seva relació amb el gènere, l’educació, l’activisme i l’art. Una conversa amb molt pensament crític i més *brilli-brilli*.

Per TONI R. JUNCOSA

Si heu fet una ullada al festival de documentals DocsBarcelona a Filmin i us interessa la cultura local barcelonina i contemporània, m’hi jugo el que vulgueu que heu vist Personaje Personaje (2020), de Renata Rezende i Begoña Izquierdo. Si no l’heu vist, no patiu. Personaje Personaje es mou per Barcelona, així que de possibilitats de conèixer-la en persona, no us en faltaran. És possible que us el

trobeu de festa en ambients queer (he dit “el”, sí: a Personaje Personaje li agrada jugar amb el gènere, i a nosaltres també), o que la veieu en alguna llibreria fent la seva lectura de contes sobre la diversitat.

Lambda: Qui és Personaje Personaje?

PP: Personaje Personaje és una travesti nascuda a l’Equador que ara viu a Barcelona (no sabem durant quant

de temps), però també és el meu projecte vital.

Un projecte de transformisme, un projecte social, que té a veure amb la infantesa, amb les dissidències sexuals, amb la migració i amb l’interès per l’activisme. No m’acabo d’atrevir a dir que faig activisme, per això dic que m’interessa. Dir que es fa activisme és un acte de moltíssima responsabilitat. Jo ho dic de vegades, i ho dic amb molt de compte.

L: I com vincules la infantesa a

la resta de tangents del teu projecte?

PP: Jo (i tots els meus noms) he (i hem) treballat en institucions educatives. Un dels meus projectes –Colorete Colorado, una lectura de contes travesti–, moltes vegades és qualificada com a activitat educativa o pedagògica. Per mi, no ho és. Ara bé, si posant-li aquesta etiqueta s’aconsegueix que se li doni lloc en alguna institució o espai, jo diré que ho és. Perquè de vegades cal treure’s o posar-se certes pells per tal que et deixin entrar en espais determinats.

L: Suposo que sortint del sistema no podries tenir l’impacte que tens.

PP: Exacte. Ara també tinc un projecte amb joves trans i homosexuals. De moment el projecte s’està formalitzant, però a la vegada ja estem treballant amb aquestes persones. Quan s’hagi establert formalment, pot ser que rebi el qualificatiu d’espai de socialització, o pedagògic, però no és cap de les dues coses, per molt que els seus efectes puguin arribar a ser pedagògics.

L: Per desgràcia, l’educació afectiva no és una prioritat a les escoles. On queda, el consentiment, l’aprenentatge del respecte, l’educació en les relacions no només sexuals, sinó humanes?

PP: És urgent una reformulació de les estructures de les institucions i del model educatiu industrial, però part d’aquesta reformulació també

INGO AMEWAVE

s'ha de fer des de fora. És important crear un altre tipus d'espais que no tinguin a veure amb la pedagogia, sinó que cobreixin les qüestions afectives, lúdiques, de la trobada entre persones, que tractin de la realitat social entre persones de moltes edats i amb moltes identitats diferents. I no només dins de l'uniforme escolar de la institució.

L: En aquest país encara és legal que les escoles de primària ensenyin que l'homosexualitat és una malaltia...

PP: I aquí és on entra Colorete Colorado. Però reitero que no és un espai pedagògic, encara que pugui tenir efectes que responguin a unes necessitats educatives exigides i fetes urgents per la contemporaneïtat. Jo crec que la institució educativa s'ha de reformar, però d'això se n'ha de fer càrrec la mateixa institució. Que facin la seva feina! Que deixin de rentar-se'n les mans. Els espais d'oci, els museus, i els llocs on s'organitzen activitats per a nens, no poden fer allò que és responsabilitat de les escoles. Els nens ja poden seguir fent collarets de macarrons i pintant com se suposa que ho feia Miró (perquè les referències són aquells grans senyors —i alguna senyora— de la història de l'art)...

L: Ja ho pots ben dir.

PP: Per això a mi no m'interessen ni un espai ni l'altre, sinó que miro de crear-ne un de diferent: un espai entretingut, però no perquè jo estigui entretenint a ningú; i que sigui educatiu, però no perquè jo els estigui ensenyant res, sinó per l'experiència

“És urgent una reformulació de les estructures de les institucions i del model educatiu industrial, però part d'aquesta reformulació també s'ha de fer des de fora.”

que arribem a tenir juntes. Jo aprenc moltíssim en aquests espais, i no ho dic per dir; és veritat que hi aprenc, i que m'ho passo molt bé, perquè ho faig de manera autèntica, i per això funciona.

L: Tu dius que Colorete Colorado no és exclusivament per a nens, sinó per a tothom, no deixes que es quedin al marge les cuidadores que acompanyen.

PP: Jo treballo amb persones de moltes edats. Sobretot m'interessa la infantesa, però per extensió també les persones adultes, perquè la infantesa no arriba mai sola. De vegades les nenes arriben acompanyades per una institució, de vegades per una figura de cura... però la meua interacció no l'interromp un marge d'edat. Això s'evidencia especialment a Colorete Colorado, on treballo amb les nenes, però també amb qui les acompanya.

L: Algú podria dir que el transformisme i la lectura de contes no són la unió més òbvia...

PP: Els contes són una excusa. A mi el que m'interessa és poder parlar de migració, de dissidència sexual, d'altres maneres de fer l'espai lúdic, de feminisme. Vull que vegin que la travesti no és una nina de porcellana, ni una figura mitològica intangible, sinó una persona que els parla i amb qui poden parlar. Sóc algú que parla amb les mares, amb la tieta, amb el cosí... Vull que vegin que sóc algú que parla amb tothom, que es riu de tothom i que, a la vegada, vol acompanyar a tothom en la situació que proposo a Colorete Colorado.

L: Per què?

PP: Jo crec realment en els espais horitzontals, intergeneracionals, en l'humor i en el pensament fet amb intel·ligència, de manera senzilla i que es transmet de manera senzilla cap a persones que es reconeixen com a intel·ligents, independentment de la seva edat i de la seva procedència. Al cap i a la fi, el que vol fer Colorete Colorado és que figures aïllades dels centres culturals, com els nens i les

identitats dissidents, puguin trobar-se en un lloc central a la cultura, i acompanyades d'aquelles persones que moltes vegades creuen que unes i altres som inapropiades mútuament.

L: Acostumes a parlar-hi directament, amb les qui acompanyen les més petites?

PP: Descaradament. A primera fila s'hi asseuen les nenes, però al darrere hi queda la resta. Sempre els dic que no vagin massa lluny, perquè el que faig també és per a elles. Amb les adultes hi parlo d'una manera més... pèrfida (riu). Amb les nenes també faig servir un to una mica àcid, però ho faig davant de tota persona que estigui present. No crec que tingui una classificació d'edat, per molt que s'insisteixi constantment en aquesta divisió.

L: Què creus que fa únic el teu projecte?

PP: Si aquests espais lúdics tenen sentit, és perquè hi ha molt de plaer involucrat, moltíssim plaer. A Colorete Colorado hi ha moltíssim plaer, moltíssima responsabilitat. Hi ha moltíssim contacte, i també hi ha molt de límit, perquè són necessitats del món contemporani. Jo treballo des dels marges, des dels espais que em deixen ocupar. Quan estigui morta, ja no ho podré fer, però ara estic viva, i per això ho faig: perquè puc.

COLORS CONTRA la DISCRIMINACIÓ

Per FELIX ENDREJAT

Amb la mort de George Floyd el 25 de maig a Seattle (Estats Units) hem vist una globalització del *Black Lives Matter* (BLM) —“les vides negres importen”—, un moviment no violent que vol atraure l’atenció a la discriminació i la violència policial a la qual s’enfronten les persones racialitzades. En aquest context, hem vist manifestacions per tot el món, també a Barcelona.

Aquest moviment organitzat, que té el seu origen als Estats Units, va ser fundat per tres dones negres: Alicia Garza, Patrisse Cullors i Opal Tometi. Per a elles era important crear un moviment inclusiu, lluitant per totes les vides negres. Així s’entén que en les manifestacions de suport al BLM s’hi vegi també la bandera LGTBIQ. Però, a més de la bandera més coneguda i utilitzada des de 1978 quan Gilbert Baker la va idear, també s’hi han pogut veure’n diferents variacions que són menys conegudes. Una d’elles ha guanyat especial atenció per anar estretament lligada amb la protesta. Una bandera d’arc de Sant Martí amb dues franges més —una de negra i una

marró—. Aquests dos colors busquen representar les persones racialitzades dins del col·lectiu LGTBIQ.

Tot i que aquesta bandera ha guanyat més atenció ara, no és tan nova com sembla. Va ser creada el 2017 per a la celebració del Pride d’aquell any a la ciutat de Filadèlfia (Estats Units). Aquest nou disseny va ser decidit per la comissió de temes LGTBIQ de l’ajuntament de la ciutat com a reacció a la discriminació racial al barri gai de la ciutat. Quan es va presentar la bandera van aparèixer veus de suport que van donar la benvinguda a la iniciativa, però també algunes veus crítiques que deien que separaria el col·lectiu. Però la bandera no s’hauria d’entendre com el col·lectiu LGTBIQ blanc representat per l’arc de Sant Martí AFEGINT-HI el col·lectiu LGTBIQ racialitzat amb aquests dos nous colors, sinó que el que buscava representar és que la diversitat de races i orígens ha estat al centre del col·lectiu i el moviment LGTBIQ ja des dels seus primers passos, amb dones trans negres i llatines a primera fila dels disturbis de Stonewall

que ho van iniciar tot.

Precisament, l’espai que la lletra T ocupa dins de LGTBIQ ha motivat l’aparició d’una altra variació de la bandera que ha rebut molta atenció a les xarxes socials en els dies de les protestes del BLM. Es tracta de la bandera “Progress”, creada per l’artista Daniel Quasal el juny del 2018 i que ha guanyat protagonisme ara. En el seu disseny, Quasal recull la idea de la bandera de Filadèlfia 2017 i la combina amb la bandera trans. El blanc, rosa i blau s’uneixen al negre i el marró formant una fletxa que completa l’arc de Sant Martí de Gilbert Baker. D’aquesta manera s’aconsegueix una bandera que posa el focus d’atenció en els menys visibles i més vulnerables del nostre col·lectiu. Aquesta bandera, en origen, no reclama substituir la famosa bandera de Baker, però sí afegir una nova perspectiva a la diversitat del col·lectiu.

Gilbert Baker deia en una entrevista amb la CNN el 2015 que la seva intenció al crear la bandera de l’arc de Sant Martí era idear un símbol “per expressar la nostra alegria, bellesa i poder”. Tot i que la seva bandera, amb els seus colors, desprèn diversitat i alegria, totes sabem que quan, per exemple, obrim les aplicacions de cites ens esperen discriminacions a diversos nivells. Per arribar al punt que tots junts, sense importar origen, color o orientació, puguem gaudir la “nostra alegria i bellesa” ens queda encara un bon camí. Aquests dos nous dissenys són passos per a què el col·lectiu LGTBIQ lluiti contra el seu propi problema de discriminació.

PEP, LA MEDICACIÓ POST EXPOSICIÓ al VIH

L'Aleix va patir un petit "accident" mentre practicava sexe i va anar a l'Hospital Clínic a demanar la PEP per tal d'evitar un possible contagi de VIH. Tot i l'estrès del moment, l'experiència va ser bona perquè el protocol hospitalari va funcionar

Per ABEL LACRUZ

Quan encara era possible sortir a ballar i lligar sense haver-nos de posar mascaretes, l'Aleix, de 41 anys i que viu a Barcelona, passava un cap de setmana a Sitges. En un dels bars del carrer Joan Tarrida va conèixer el Paolo, un italià d'uns 50 anys molt atractiu. Van prendre unes copes, es van enrotllar i, quan els bars tancaven, van decidir continuar la festa a l'habitació d'hotel de l'Aleix.

La química era evident així que, després d'una altra copa, es van petonejar, es van despullar i van començar a fer sexe apassionadament. Tot anava de meravella fins que, al segon polvo, l'Aleix es va adonar que el preservatiu que utilitzaven s'havia trencat. Estaven follant a pèl. Potser havien obert l'embolcall amb les dents, o potser s'havia trencat per algun altre motiu, qui sap. El cas és que portaven una bona estona realitzant una penetració sense protecció i, admet amb sinceritat l'Aleix, calents i una mica borratxos com anaven, van seguir follant fins que es van córrer.

Al matí, quan el Paolo havia marxat, l'Aleix no parava de pensar "No el conec de res. Ni tan sols ens hem donat el número del mòbil. I si el Paolo és seropositiu?, i si em contagio de VIH?". Així que, fent un esforç per superar la vergonya i la mandra, va

anar a Barcelona, al CAP de Drassanes, especialitzat en MTS (malalties de transmissió sexual). Allà, però, li van dir que únicament feien la prova però que no subministraven **la PEP, una pastilla que es pot prendre hores després d'haver tingut una relació sexual de risc per tal d'evitar el contagi del VIH**. Li van recomanar que anés a l'Hospital Clínic.

L'Aleix hi va anar. Només arribar, quan va començar a explicar el seu cas al mostrador d'informació, li van posar una polsera i el van fer anar a triatge a urgències. Ràpidament el van derivar a la unitat de malalties infeccioses del Clínic, al mateix edifici, i el van fer passar per davant dels pacients que esperaven per a les seves visites planificades. Una doctora el va atendre de seguida. Va fer-li unes preguntes, i després d'encarregar-li un test de VIH, li va fer la recepta per a la PEP. La va poder recollir a la farmàcia hospitalària minuts més tard. El protocol va ser excel·lent, segons l'Aleix.

La PEP se la va haver de prendre durant 28 dies. Les anàlisis van sortir bé i no s'havia infectat de VIH. Potser perquè el Paolo era negatiu, o potser gràcies a haver reaccionat amb rapidesa i responsabilitat anant a l'hospital, qui sap. El cas és que, després del confinament, l'Aleix s'està plantejant

prendre la PrEP, la medicació diària que serveix com a prevenció contra el contagi de VIH. Al Clínic també la subministren, després de fer diverses visites informatives i tests per confirmar que la persona no és seropositiva, ja que en aquest cas la medicació seria una altra.

Els "accidents", com els preservatius trencats o simplement la manca de prevenció, són coses que poden passar. Tot i l'estrès d'aquella experiència, l'Aleix se sent orgullós d'haver reaccionat amb responsabilitat amb la seva pròpia salut i també del bon funcionament de la sanitat. Quan les coses es fan bé, també s'han de reconèixer i agrair, pensa l'Aleix.

LLOCS ON ES POT ACCEDIR A LA PEP

Hospital Clínic:

C/ Villarreal, 170.
Tel.: 932 275 400

BCN Checkpoint

C/ Comte Borrell, 164-166.
Tel.: 933 182 056

A les urgències dels hospitals comarcals de Catalunya:

061 / Salut Respon

VINCLES I MÉS VINCLES TRANS

No en coneixes gaires? Obre aquests llibres

Cada cop més i més autores decideixen mostrar en les seves obres una postura digna i diversa de la seva experiència de trànsit i de com aquesta es deixa acompanyar per les persones properes i les relacions íntimes.

Per IAN BERMÚDEZ

Començo amb Construccions Identitàries. Work in process de Mar C. Llop, fotògrafa i activista trans, publicat per Pol·len edicions i Editorial Bellaterra. El treball de la Mar és la materialització en una publicació del projecte fotogràfic que mostra una part de l'experiència del seu trànsit i de moltes altres persones que l'han anat acompanyant i l'acompanyen. Tal i com llegim a la introducció, un dels objectius principals de l'autora era crear referents dignes sobre qüestions que queden estigmatitzades.

La fotògrafa destaca el paper essencial que han jugat en el seu procés de "sortir de l'armari" les companyes de lluita d'EnFemme. En aquest local social per a persones crossdressers, on regna entre les assistents la complicitat de la família triada, Mar C. Llop troba la inspiració i la passió suficients per tirar endavant aquest projecte fotogràfic. Construccions Identitàries neix amb la intenció de mostrar els cercles afectius i les experiències reals de diverses persones trans a altres que viuen un procés similar, o a aquelles que tinguin curiositat per informar-se sobre la realitat trans i poder viure aquest trànsit de forma positiva.

Un llibre de fotografies i testimonis de i per a les persones trans

En un principi, la idea era fotografiar processos de trànsit individuals, però a través de les converses entre amigues i activistes, l'autora decideix ampliar i crear seccions com, per exemple, la de "vincles". En aquesta hi

trobem diverses realitats de persones trans i el seu entorn afectiu: famílies explicant l'experiència de trànsit de tot el grup gràcies a la claredat de la seva filla, experiències de trànsit en un poble, la importància de comptar amb les associacions de famílies activistes, amors que flueixen i es transformen gràcies a estimar, etc.

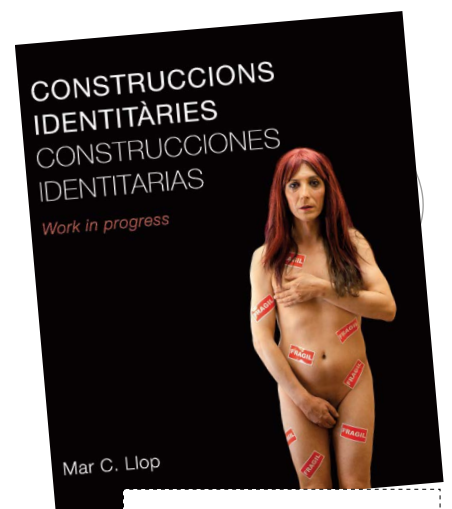
Recomano aquest llibre de fotografies i testimonis, ja que no deixa d'impressionar la diversitat d'expressions de l'amor i, en aquest cas, de l'amor de les persones i per a les persones trans.

La segona recomanació és el fanzine Us de Sara Soler. Es tracta d'una autopublicació on l'autora il·lustra el trànsit de la seva parella sentimental, la Diana, i de com cadascuna –i plegades– ha anat vivint el procés. Les paraules que m'han anat sorgint mentre el llegia són sinceritat, humor i dignitat, tres factors que van molt bé per explicar experiències tan fortes en la vida d'una persona que transita i de les persones que decideixen obrir-se sincerament a fer la transició que els toqui pel fet de seguir caminant juntes.

Vull destacar la capacitat per mostrar l'estimació i l'amor com a eines per traspasar la capa de vergonya generada pel poder repressiu sobre les persones no normatives i, sobre tot, veure com aquests dos elements –l'estimació i l'amor que funcionen en aquesta relació– generen la creativitat necessària per superar qualsevol absurditat social.

Us (2020) de Sara Soler (@sarasoler_art) és un fanzine autoeditat.

Construccions identitàries (2017) de Mar C. Llop està editat per Bellaterra ISBN: 9788472907973

CORONALOVE:

L'amor en temps de la COVID-19

Abel Arana va plantar cara al confinament inventant-se un programa a Instagram que combinava amor, humor i molt molt bon rotllo.

Per ABEL LACRUZ

Presentador de Masterchef i Maestros de la costura a les xarxes, bloguer d'èxit, autor de les novel·les *Historias de Chueca* o *Esto te pasa por influencer*, productor musical –ha treballat amb Mónica Naranjo o Cher–, ambaixador d'It gets better España... El comunicador Abel Arana és un home del Renaiement al segle XXI. Lambda ha pogut parlar amb ell sobre la seva experiència durant els tres mesos de confinament.

Lambda: Com va sorgir la idea de crear Coronalove?

Abel Arana: Jo no sóc metge, ni infermer, ni caixer de supermercat. Em sentia en deute amb la gent que patia el confinament, sobretot amb les persones que ho tenien molt fotut perquè estaven soles a casa. Així que vaig comptar amb amics, companys de la tele i, sobretot, amb els espectadors, que són l'ànima del programa. No has vist una cosa més improvisada a la vida que Coronalove, però va funcionar molt bé.

“Espero que, si algú es casa, em convidi a la boda!”

L: Tenia un format molt particular.

AA: Sí. Jo repartia el joc, però l'important eren els convidats i els espectadors. Hi van participar un director d'orquestra, polítics i concursants de *reality shows*. Tenia col·laboradors/es habituals, gent molt graciosa, com Rey Don Carlos, el nutricionista de les estrelles; Regina De La Fuente,

advocada i ballarina de samba... Durant cadascun dels quaranta-dos programes, ens seguien entre vuit i vint mil espectadors, que està molt bé, però no ho feia pensant en això.

L: Per què li vas posar el títol de Coronalove?

AA: Al primer programa em vaig posar a fer un xou de buscar parella, perquè m'escrivien tantes persones dient que estaven soles, que vaig decidir utilitzar el meu directe perquè es coneguessin entre si. Fer com de *celestino*. Teníem un munt de gais, bastants noies lesbianes, algun hetero guapíssim... Espero que si algú es casa, em convidi a la boda, que després de tant de confinament, una festa em vindrà molt bé.

L: Com has viscut el confinament?

AA: A mi em va ajudar molt fer el programa. Tinc dos amics que van estar molt malalts per la COVID-19 –ara ja estan bé– i estava força espantat. Hi havia dies que miraves les notícies i

et queia l'ànima als peus, però tirava endavant. El confinament el vaig viure amb el meu gos, que es diu South, i el meu noi, l'Israel. El primer mes fèiem gimnàstica i ho donàvem tot, després ens vam passar als dònuts. Però almenys no ens hem discutit ni una sola vegada.

“Allò que fa rica la comunicació és la falta de prejudicis”

L: Enyores Coronalove?

AA: De Coronalove em quedarà un record per sempre. Em sento molt orgullós d'una cosa: tinc un seguidor d'Amposta, en Pau Martínez, a qui li agrada el que faig. La seva mare em va explicar que el noi, autista d'altas necessitats, li encantava el meu programa i gràcies a això ella podia tenir una hora per a si mateixa cada dia. Van entrar tots dos en directe i quan ella ho explicava, vaig plorar molt. Sento que no tinc *followers*, tinc amics.

L: Falten continguts LGBTIQ a la televisió?

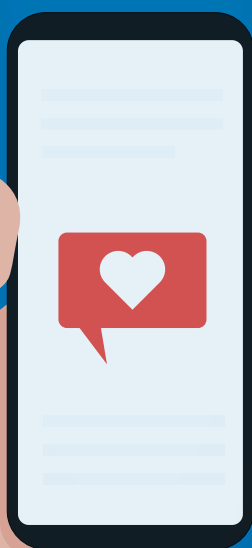
AA: La cultura LGBTIQ és molt rica. Per què no un programa sobre la cultura LGBTIQ que anés des d'Oscar Wilde fins a Lady Gaga? Òbviament l'ideal seria que no calgués un programa LGBTIQ ni un Orgull gai perquè tot fos fantàstic, però tots sabem que això no passa. Encara hi ha gent que està denunciant pancartes gais als balcons dels ajuntaments. Allò que fa rica la comunicació és la falta de prejudicis.

VISITA
EL
NOU
INSTAGRAM
DEL
CASAL!

@CASAL_LAMBDA

IL·LUSTRACIÓ FREEPK

99 RED BALLOONS

Sexe *looner*? És l'última curiositat que m'he trobat a les apps de lligar.

Per CARLES QUESADA

Diumenge. 16:30h. Grindr. Barcelona. Missatge de @99redBalloons: "Hola, em molen les teves fotos. Semples morbós i poses al perfil que estàs obert a provar coses noves". Foto 1: rapat, barbeta de 3 dies, nas recte, camisa blau cobalt, texans curts per sobre del genoll, ulleres de pasta i, a la mà dreta, un globus vermell enganxat d'un fil. Foto 2: pur mascle de gimnàs, proporció adequada de pèl corporal i slips blancs de marcar. A la foto deixa veure un cullet rodó com un globus i, girant el tronc cap a la càmera, mostrava uns pectorals d'aquells per fotre-hi una bona migdiada. Entre les mans, un globus vermell.

Weird? Una mica. Però qui sóc jo per jutjar el nivell de frikisme de

cadascú? I contesto: "Ei q tal? quines fotos més suggerents. Q busques? Per cert, molt guapa la cançó". @99redBalloons: "Gràcies tio. Les teves fotos tb molen molt. Dones morbo així primet i amb pèl. Busco sexe de bon rotllo. Una copeta de vi, xerrem una estona i a veure què passa. Sóc versàtil. T'apuntes? Tinc lloc". Un tiarrón així, versàtil, amb 18cm, capaç de mantenir una conversa i que va de bon rotllo? *Pallà que voy!* I dit i fet, em preparo, pillo el metro i me n'hi vaig.

Durant la copa de vi m'explica que a ell li agraden més els preliminars que la penetració, que gaudeix acariciant, llepant, fent una bona palla a l'altre i veient com es mor de plaer. Em diu que, si vull, puc que-

Estic molt excitat i, tot i que ja m'estava imaginant per on anaven els trets, dic que sí. Flipo amb el ritme que pren la cosa quan començo a inflar el globus en forma de cilindre i amb un forat al mig. Ell es posa com una moto, mentre puja i baixa el cap em mira amb uns ulls plens d'excitació, però sobre tot d'agraïment. Quan acabo d'inflar el globus, de color negre, me l'agafa de les mans. S'apropa a morrejar-me i en mig de les nostres llengües, de sobte, apareix el forat del cilindre. Me l'apropa als llavis i em diu que el mulli. La idea no em diu absolutament res però ell sembla un nen esperant per obrir els regals de Reis, així que accedeixo.

"No saps com em posa veure't fer això. Gràcies tio" em diu. Agafa el globus i comença a masturbar-me. La sensació és peculiar, semblant a un *fleshlight* però més sorollós. Jo veig que quan el globus es queda sec i fa més soroll, s'excita molt més i, sincerament, veure'l així m'encanta. Ell va combinant el cilindre negre amb la

seva boca i jo estic a punt d'explotar. *"Em faries un altre favor? Inflaries un globus mentre t'acabo? Seria un final perfecte, si no et fa res"*. Com li puc dir que no a aquells ulls plens d'alegria, complaença i excitació? Són com els d'un gosset que surt a rebre el seu amo quan arriba a casa.

I així acabo. Amb un globus a la boca, inflant-lo amb cada gemec, amb una barreja de plaer, i por que em rebenti a la cara, fins que la seva boca marca el final. Jo em quedo destruït al sofà i mentre em fumo un piti veig com ell frega el seu penis de 18 cm contra el globus blau que jo he inflat fa un moment. S'hi escorre a sobre i un altre cop em dona les gràcies. Em diu el seu nom real i em proposa de veure'ns un altre dia si vull seguir experimentant. Sé que no el tornaré a veure, però de camí cap a casa em sento content per l'experiència. Realment m'agrada provar coses noves. Qui m'havia de dir que el diumenge acabaria amb un desconegut que m'introduiria al món del sexe *looner*?

dar-me assegut al sofà, fer un piti i ell ja s'encarrega de fer. D'uns 40 i escacs, és un tio amable, proper, amb una forma de parlar pausada i de tacte delicat. Durant la conversa em posa la mà a la cuixa i jo ja vaig a mil, així que li dic que endavant. Mentre ell surt de l'habitació per a no se què jo em quedo en calçotets, m'apalanco al sofà i m'encenc una cigarreta.

Tot comença molt suau, carícies a les meves cuixes, petons, alguna mossegadeta per sobre dels *slips* i poc a poc la cosa va pujant de to. Quan jo ja estic a tope, i ell agenollat davant meu, em diu si em fa res que es posi guants de làtex per masturbar-me. *"Cap problema"*, li dic. Amb lo calent que vaig, què havia de dir. La veritat és que el tio ho sap fer bé. Continua treballant-me amb els guants, encenent-me un piti de tant en quant, i jo al cel. Diverses vegades estic a punt d'acabar però el tio sap quan ha de parar. I en una d'aquestes parades d'avituallament em diu: *"T'importa que faci servir això? És un masturbador inflable. Jo vaig fent mentre tu el bufes i ja veuràs com t'agrada"*.

FES-TE LA PROVA!

Fes-te la prova del VIH almenys un cop l'any encara que sempre facis servir condons. Si no n'utilitzes sempre, fes-te-la cada 3 mesos.

BCNCHECKPOINT.COM | 93 318 20 56
COMTE BORRELL 164-166 (METRO URGELL) 08015 BARCELONA

 BCN checkpoint
HOMES · SEXUALITAT · SALUT

ACTUALITAT **lambda**

ACTUALITAT **lambda**

ACTUALITAT **lambda**

ACTUALITAT **lambda**

Per JAVIER DOMÍNGUEZ

PRIDE + ENTREVISTA BTV + PRESÈNCIA A LECTURA MANIFEST

Fou un 28 de juny diferent, el d'enguany, arran de caure en les primeres setmanes posteriors al confinament per la pandèmia de la COVID-19. El Casal Lambda va participar en la programació especial enregistrada, organitzada pel PRIDE Barcelona en col·laboració amb Betevé. El president, Jordi Samsó, va participar en una taula rodona d'esports i cultura.

Uns dies més tard, el mateix Samsó, acompanyat per representants de la Comissió Educativa del Casal Lambda i un bon nombre de nois i noies del Grup de Joves de l'entitat, van fer presència a la lectura del manifest organitzada per la Plataforma LGTBI de Catalunya i les entitats del Consell Municipal LGTBI de Barcelona. Representants de les entitats van acompanyar l'alcaldessa, Ada Colau, durant la col·locació del penó al balcó de l'ajuntament. L'acte, que va respec-

tar les normes de distància social, va comptar també amb la presència del fundador i President Honorífic del Casal Lambda, Armand de Fluvià.

EL GRUP LA TARDOR S'ADHEREIX AL MANIFEST DEL CAGG

El Grup la Tardor del Casal Lambda, juntament amb més de vint associacions diferents de gent gran de Barcelona, s'han adherit al manifest del Consell Assessor de la Gent Gran de Barcelona (CAGG). El text expressa la seva preocupació per la crisi sanitària, social i econòmica generada a causa de la COVID-19, així com també dóna suport i reconeixement als equips d'emergència que treballen per revertir la situació actual. A més, el CGGCat s'ha adherit al manifest del "Moviment contra el maltractament a les persones grans", en què denuncien la falta de protecció i l'abandonament que han patit tant aquests col·lectius com el personal de cures, majoritàriament dones, que se'n fa càrrec i es veuen afectades d'igual forma.

UN SANT VALENTÍ PLE D'AMORS ON FIRE!!

Aquest Sant Valentí, el CCCB es va omplir de representacions d'amor poc visibles en cinema. Per segon any consecutiu, la Mostra FIRE!! i el Casal Lambda van portar durant dos dies al CCCB un tast de cinema amb una

selecció de quatre pel·lícules amb històries d'alliberament sexual, amb la projecció prèvia d'un curtmètratge i una presentació a l'inici de cada sessió.

Antoine Leonetti, director de la Mostra, presentava la primera sessió el divendres 14 amb el curt *CLAN* (2014) i el documental *Back on Board: Greg Louganis* (2014), sobre un dels primers atletes internacionals obertament gai. A la segona sessió es van projectar el curt *Cantando en las azoteas* (2017) i la pel·lícula *Flores de Mazapán* (2014).

Pol Galofre, activista trans, va ser l'encarregat de presentar la primera sessió de dissabte 15 amb el curt *Plasma Vista* (2016) i el film *Bambi* (2013) sobre un dels referents del món trans a França, Marie-Pierre Pruvot. L'última projecció la va protagonitzar *20 mètres d'amour à Montmartre* (2014) i *Un amor de verano* (2015), una història d'amor lèsbic a la França dels setanta, en ple moviment d'alliberament sexual, cultural i feminista.

lambda

**Ens trobaràs al
Centre LGBTI
de Barcelona!**

**Comte Borrell, 22
08015 Barcelona**

lambda.cat

f
casallambda

t
casallambda

@
casal_lambda

L'ASSESSORIA PSICOLÒGICA DEL CASAL A BOLONYA

L'equip psicològic del Casal Lambda va estar a Bolonya per la culminació del Projecte Europeu "DOINGright(s): eines innovadores per a professionals que treballen amb famílies LGBTI+". El projecte té com a objectiu fomentar la inclusió social de persones i famílies LGBTIQ i, al mateix temps, dotar d'habilitats a professionals que treballen en serveis sanitaris, educatius, socials i legals, ja que la formació acadèmica en aquests camps no aborda adequadament la diversitat familiar i les necessitats de llars no heterosexuales.

Durant el matí del primer dia, van presentar-se eines de formació desenvolupades dins del projecte i conferències amb intervencions de persones expertes en el tema; a la tarda van organitzar-se en tallers per reflexionar entorn a tot el que s'havia parlat al matí. El segon dia va finalitzar amb una taula rodona on es comparaven bones pràctiques locals a Itàlia, Espanya i Polònia.

EL LAMBDA PARTICIPA A LA JORNADA "RECONEXEM-NOS"

La Federació de Casals de Joves i l'Associació Catalana de Professionals de Joventut organitzaven la jornada "Reconexem-nos", amb l'objectiu de debatre temes com la importància

de la formació en les polítiques, els plans locals i el treball amb joves. Al mateix temps, es buscava aportar recursos a disposició dels i les professionals per a millorar la seva tasca. El Casal Lambda va ser una de les entitats participants.

La jornada va començar amb una ponència de contextualització sobre la importància i la història de la formació permanent en l'associacionisme juvenil, a càrrec de l'Associació de Mestres Rosa Sensat i de l'Escola Lliure El Sol. El dia va finalitzar amb una taula rodona sobre com fomentar la participació infantil i juvenil a partir de la formació en valors.

CAP A L'ACCEPTACIÓ AMB AHORA QUE YA LO SABES

Tot i tenir només 30 anys, Oriol Pàmies, nascut a Reus, va fundar el 2012 una xarxa social que ha presentat arreu del món dedicada al col·lectiu. Actualment, una de les més populars amb 2,5 milions de persones usuàries. Sempre innovant tant en el món dels negocis com en l'activisme LGBTIQ, el seu últim projecte ha estat el llibre *Ahora que ya lo sabes*, presentat el passat 7 de febrer al Centre LGBTI.

A través de la seva experiència i les seves vivències personals, en aquest llibre Pàmies aborda temes importants com l'orientació, la identitat, l'expressió de gènere, els prejudicis, l'LGBTIQfòbia o l'activisme. L'autor pretén que el llibre serveixi als lectors per obtenir tota la informació necessària i, d'aquesta manera, ajudi a l'acceptació pròpia de les persones que formen part del col·lectiu.

Ahora que ya lo sabes (2019) de Oriol Pàmies
està editat per Libros Cúpula. ISBN: 9788448025878

ELS JOVES DEL LAMBDA PRESENTEN EL LLIBRE *NUNCA LO HUBIERA DICHO*

El passat 24 de gener es va presentar al Centre LGTBI *Nunca lo hubiera dicho*, última novel·la de Víctor Panicello, en col·laboració amb el Grup de Joves del Casal, l'editorial Comanegra i la llibreria Antinous. María López i Jordi Samsó, de l'assessoria educativa, van presentar el llibre en el marc dels Divendres al Casal. A més de l'autor, Víctor Panicello, també van parlar algunes de les persones que hi han col·laborat, com els membres del Grup de Joves Marta Carbó,

Nunca lo hubiera dicho (2019)
de Víctor Panicello està editat per Comanegra.
ISBN: 9788418022210

Marta Fabra, Andreu Minoves, Jesús García, Giuseppe Daucelli i Catherina Le Grand.

L'assessoria educativa del Casal va aprofitar per presentar la guia didàctica de *Nunca lo hubiera dicho*, adreçada a alumnat d'ESO i Batxillerat. Aquest recurs consta de dos nivells, un dedicat a 2n i 3r d'ESO i l'altre dirigit als cursos de 4t d'ESO fins a 2n de batxillerat. En aquests nivells s'aprendrà més a través de la lectura del llibre, es qüestionaran situacions de discriminació del col·lectiu i es plantejaran preguntes respecte la simbologia i la història del moviment.

NOU DOCUMENTAL PEL MELH

El Casal Lambda prepara un nou documental per celebrar el 50è aniversari de la creació del MELH (Movimiento Español de Liberación Homosexual), la primera organització de defensa dels drets LGTBIQ a l'Estat espanyol, creada per l'Armand de Fluvià i el Francesc Francino l'any 1970. El rodatge té lloc durant aquest estiu i s'estrenarà durant la tardor del 2020.

SORTIDES CULTURALS

Les visites culturals són sempre guiades i davant la situació que estem vivint aquests mesos, es difícil fer una programació però podem avançar algunes idees.

En teatre LGTBI hi haurà dues reposicions: *Ocaña*, *Reina de las Ramblas* i *Here comes your man* i tres noves propostes: *Una llum tímida*, una obra de teatre basada en fets reals sobre dues dones lesbianes; *José y la Barcelona disidente*, una proposta de recorregut per descobrir una altra Barcelona a través de la memòria testimonial de la dissidència homosexual dels anys 70 i 80, i *El màgic d'Oz*, una nova versió de *The Wonderful Wizard of Oz*.

Pel que fa a altres activitats, treballarem per recuperar l'exposició "L'home nu" programada inicialment al Museu de Cerdanyola i aquesta vegada als Museus de Sitges. Una exposició que ens aproxima a la temàtica del nu masculí, des d'una perspectiva feminista que reivindica la igualtat de gènere i la diversitat d'identitat de gènere, sexual i afectiva.

GRUP DE MUNTANYA

SORTIDES DE DIUMENGE

25 d'octubre:
Moianès

22 de novembre:
Matagalls – Viladrau

20 de desembre:
Roca del Vallès

SORTIDES LLARGUES

**Pont Pilar
(10-12 octubre):**
Serra de Guara

**Pont Constitució
(5-8 desembre):**
A Determinar

UN ALTRE COP A LES TERRASSES, SÍ.

UN ALTRE COP CON- FINADES, NO.

Aquest estiu, tria prevenció. Posa't la mascareta, renta't les mans sovint, mantingues la distància de seguretat, no comparteixis estris, beguda o menjar, hidrata't força, posa't crema solar, refresca l'ambient i evita la calor.

Si et trobes malament o tens símptomes de la COVID-19, truca ràpidament al 061 Salut Respon. **Tria /Salut.**

/Salut

 Generalitat
de Catalunya

7,5 Milions
de futurs

EL PAPER,
ELS DIARIS
I LES CAPSES
DE CARTRÓ
QUE LLENCEDES AL GRIS,
NO VAN AL GRIS.

→ VAN AL BLAU

Papers

Diaris i revistes

Capses de cartró

Ciutadania, empreses, institucions.
Reciclem bé. Separem bé.